

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 7 DIN BROJ 290

SAMOTNJAK

G. F. Unger:

SAMOTNJAK

G. F. Unger: **SAMOTNJAK**
Naslov originala: MAN OHNE FREUNDE
Copyright: Bastei-Berlag, Gustav H. Lübbe,
Bergisch Gladbach
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: Julio Radilović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364 d ili 327,60 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik« SSRNH s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 c/b stranica 6000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Izgledalo je da se grad sastojao samo od naoružanih muškaraca. Mnogi od njih su držali u rukama vinčesterke ili sačmarice. Stajali su jedan kraj drugoga šutljivi, lica smrknutih u napetom iščekivanju. Nije bilo ni žena ni djece. Još je nešto bilo upadljivo: muškarci su se svrstali u dvije posve različite grupe, pa je Morgan Sunbow mogao mirno promatrati svaku grupu posebno. Desno od ulaza u salun visio je veliki plakat na kojem je pisalo: Birajte Vancea Bracka za šerifa! No s druge strane vrata visio je isto takav plakat na kojem je pisalo: Birajte Lestera Monka za šerifa!

Desno i lijevo od ulaza u biralište svrstao se po jedan dugačak red muškaraca. Desno su stajali govedari, dok se druga grupa sastojala od ovčara i gradana.

Stigavši prije više od sata u grad Diamond, Morgan Sunbow je strpljivo promatrao kako se oba reda polako pomiču naprijed, i kako iz svake vrste po jedan čovjek zajedno s onim drugim ulazi u biralište da bi glasao za svoga kandidata.

Kad su napokon i posljednji birači nestali, Morgan Sunbow polako ustade, ispljune čačkalicu i gurne među zube dugu, tanku cigaru. Pripalivši je, zakorakne do ruba trijema, na tren zastane pušeći i ogledajući se lijevo i desno. Pred salunima i trgovinama duž ulice okupljalo se i stajalo još muškaraca, ali to su bili goniči stoke, jahači nestalnog boravka, putnici u prolazu, te nekoliko skitnica i udomačenih Indijanaca; sve ljudi bez ovdašnje zavičajnosti ili bez prava glasa. Ipak su sa zanimanjem pratili tok izbora.

Uzdahnuvši, Morgan Sunbow stupi sa trijema na prašnjavi kolovoz i polako krene ulicom prema gradskoj vijećnici. Bio je stasite pojave, dugih, pomalo zakrivljenih nogu, uskog, gotovo djevojačkog struka i širokih ramena. Na glavi je imao crni teksaški šešir. Upravo je htio zakoraknuti kroz vrata vijećnice, kad mu dvojica birališnih redara prepriječe put. Jedan od njih dobaci:

— Nema pristupa za strance, prijatelju!

Morgan Sunbow kimnu. Po-

seгнуvši rukom u džep, izvadi presavijen papir. Pokazao je crnu ploču na kojoj su pribijene razne objave i oglasi.

— Pričvrstite ovu objavu točno u sredinu te ploče i uklonite oba izborna plakata — reče Sunbow redaru tutnuvši mu u ruku presavijen komad papira. Zatim neometen prođe kroz vrata vijećnice.

Oba redara ostanu zaprepaštena sigurnošću kojom je stranac nastupao. Jedan od njih žurno razmota papir i zagledavši se u njegov sadržaj stade žestoko psovati. Kad je i drugi redar pročitao objavu, kletve su odjekivale dvoglasno.

Morgan Sunbow uđe u dvoranu vijećnice. I ovdje je sve bilo strogo odijeljeno. Dugačak prolaz razdvajao je prostoriju u dvije polovice. Lijevo su sjedili ovčari i građani, a desno govedari. Vladala je tišina, zagušljiva i bremenita nemirom, kao pred oluju. Za govornicom je stajao postariji čovjek, visok i suhonjav, sa cvikerom na nosu, podsjećajući svojim izgledom na ukopnika. Dostojanstvenim glasom govornik je prekinuo napetu tišinu:

— Kako god izbori završili, gospodo, rezultat valja uvažiti! Oni koji izgube moraju se pokoriti volji većine. Ja kao sudac ne...

Pogledam mu padne na Morgana koji spokojno pristupi uz njega i ozbiljno se zagleda u skup pred sobom.

— Što ćete vi ovdje? — upita ga srdito, s jasno naglašenim

negodovanjem čovjeka koji uživa slušati samoga sebe, a ometen je u govorenju. Dvojica ljudi za stolom, zauzeti prebrojavanjem glasačkih listića, zastanu u poslu. Morgan Sunbow izvadi iz usta svoju tanku cigaru, otrese pepeo i dobroćudnim glasom spokojno objavi:

— Stigao sam s malim zakasnjjenjem i nisam htio ometati izbore. Nisam htio da ikome od slobodnih građana uskratim pravo da glasa za svog čovjeka. Međutim, u interesu javnog reda i mira proglašavam izbore nevažećima i ovim se predstavljam kao šerif ovog okruga imenovan od guvernera. Ime mi je Morgan Sunbow, i strpat ću u zatvor svakog džentlmena koji će u roku od deset minuta još nositi oružje ovdje u gradu.

U dvorani nastade tajac.

Odjednom dotrči jedan od redara koji su trebali izvijesiti oglas vani na tablu. Čovjek uzbuđeno uzvikne:

— Kaputaši u glavnom gradu osporavaju nam pravo da bira-mo sebi šerifa, jer za njih nijedan čovjek iz naše sredine ne bi mogao biti nepristran! Mike upravo pribija na ploču vladinu naredbu koju je ovaj momak donio sa sobom!

Pri posljednjim riječima čovjek prstom upre u Sunbowa koji je mirno stajao kraj suca. Prije nego je mogao izbiti i najmanji nered, pokazalo se da svaku od okupljenih grupa predvodi po jedan čovjek. Sa prednje klupe, lijevo i desno od prolaza, naglo

ustanu dva muškarca i okrenu se okupljenima visoko podižući ruke.

Voda govedara prvi ugrabi riječ i oštro podvikne:

– U sedla, momci! Družina Stonehover odmah napušta grad!

Jedva što je to izrekao, javio se glas drugog čovjeka isto tako oštro i zapovjedno:

– I družina McKeenzie također odlazi! Razbit ću glavu svakom glupanu koji bi htio ovdje zametati kavgu! Hajde, polazite!

Svak grupa napusti prostori ju posebnim izlazima.

Morgan Sunbow odbaci opušak svoje cigare u jednu od pljuvačnica i prikopča na prsluk zvijezdu, ne mareći mnogo što se ona nakrivila i natpis »Šerif, okrug Powder«, stoji naopako. Potom se obrati brojačima glasova:

– Uklonite sve izborne plakate i uništite glasačke listiće.

Obojica kimnu glavama i požure da izvrše prva naređenja novog šerifa. Trenutak kasnije bili su Morgan Sunbow, mršavi sudac i dvojica vođa grupa sami u velikoj dvorani. Nijemo su se promatrali i Sunbow osjeti kako ga proučavaju i procjenjuju. Tada se vođa govedara široko nasmiješi i pruži Sunbowu široku, od lasa žuljevitru ruku, govoreći:

– Ja sam Brian Stonehover, i upravo ste se imali priliku osvjedočiti da se pokoravam guvernerovim odredbama.

– Ja sam Ben McKeenzie – reče drugi muškarac. – Mir i

pravednost je sve što želimo u ovom kraju. Mi ovčari i doseljenici smo vrlo zahvalni guverneru. Zaista, nepristrani šerif je najbolje rješenje za sve nas.

Morgan Sunbow stisne ruke obojici muškaraca. To su dvije snažne, svojeglave i poput željeza čvrste ljudine. Svaki je od njih bio vladar svoje brojne grupe i njenih pristalica. Pošto je umio dobro procijeniti ljude, šerif Morgan odmah shvati da su obojica prevejani poput lukavih lisaca. Divio se njihovom samosvladavanju, znajući koliko su tog trenutka bili gnjevni. Obrati im se sasvim spokojno:

– Nemojmo se zavaravati, gospodo. Znam da sam ovdje isto tako dobro došao kao i žlica soli u kavi, i kad bi se sve vaše dobre želje ispunile, raspao bih se sada na dvoje, pogođen gromom! No sve me to neće spriječiti da ovdje sprovedem zakon. I dok god budete taj zakon uvažavali i poštovali, ne tiče me se ako mi poželite i da padnem s konja i slomim vrat, gospodo!

Zagledavši se u njega, shvate da ih je prozreo i da zna gotovo sve o njima. Tada se obojica iscere, a stočarski kralj Brian Stonehover reče suho:

– Morgan Sunbow se zovete, zar ne? Pa, Sunbow, zalutali ste u prilično surov kraj, među prilično ponosite ljude. Ben McKeenzie i ja već smo dosta ostarjeli i naše je vrijeme već pomalo prošlo. Učinit ćemo sve što je u našoj moći da naše družine držimo unutar pravde i zakona. Dakako da nećemo moći

pritegnuti baš sve naše žustre momke. No bit ćemo blagi i miroljubivi i nećemo vam zadavati nikakvih briga, šerife, sve dok budete pazili da nam ne krađu goveda, da nam ovce ne uništavaju pašnjake i doseljenici ne ograđuju izvore. Ako bi neki od mojih momaka uradio nešto što vam se ne bi svidalo, samo ne potražite. Ja ću ga onda kazniti!

Potom svrne pogled na suca Orsona Drakea koji je skinuo cviker i rastreseno treptao kratkovidnim očima.

— Ovaj čovo ovdje, kojeg je ovaj bijedan grad imenovao sucem, ni u kom slučaju nije nadležan da sudi jednom Stonehoveru!

— Pa i nije — odgovori Morgan Sunbow još dobroćudnije nego prije. — Okružni sudac Joe Flannaghan je, naime, ukazom guvernera Wyominga sad nadležan za ovaj okrug i redovito će svakih šest tjedana dolaziti u grad da održi sud.

I on također pogleda Orsona Drakea koji još više zatrepće očima, a onda pomirljivo promrmlja:

— Napokon ću se moći ponovno posvetiti svojoj advokaturi koju sam napustio kad me je grad izabrao za suca. Konačno, mi smo sve do sada bili zabačeni kraj, za kojega nitko u prijestolnici nije brinuo.

— Znam — nasmije se Morgan. — Nije se ni znalo da ovdje postoji nekakav grad, sa mnogo bogatih rančera i uzgajivača ovaca. Ali sada je to poznato, pa

će uskoro ovamo stići i poreznici. Kako sam čuo, još nitko u ovom okrugu nije platio porez. Uskoro će se i to promijeniti.

Opazi da su njegovi sugovornici zatečeni ovom vijesti. Brian Stonehover promrmlja kletvu, naglo se okrene i napusti prostoriju zveckajući ostrugama. No Ben McKeenzie je imao još nešto kazati.

— Što ćete uraditi, šerife — upita on polako — ako ovčari i doseljenici koje je Stonehover protjerao sada ponovno prijeđu Diamond Creek i zaposjednu...?

— To ćete već saznati kad bude vrijeme za to — prekine ga Morgan Sunbow. — Ovaj će kraj još mnogo toga doživjeti.

Ben McKeenzie ga promjeri pogledom.

— Pa dobro — reče. — Imat ćete pune ruke posla. Vjerojatno jeste toliko moćni, šerife, kao što izgledate.

Potom i on napusti prostoriju.

— Ovaj mi grad ukazuje povjerenje, šerife — dostojanstveno reče Orson Drake. — Vi i ja mogli bismo zajednički...

— Pročitao sam vaš dopis guverneru, prijatelju — prekine ga Sunbow. — Zaista ste vrlo opširno i točno iznijeli ovdašnje prilike. Kao što vidite stvari će se izmijeniti. Na žalost guverner nije mogao udovoljiti vašim željama i potvrditi vas za okružnog suca jer ste prije deset godina odsjedili kaznu u zatvoru u Yumi.

— Osudili su me nevina, a ja...

– Ne zanima me, nije to moja stvar!

Poslije tih riječi Morgan Sunbow napusti dvoranu. Stupivši na ulicu postade svjestan da u ovom kraju neće imati nijednog prijatelja. Ulica je bila potpuno prazna, nigdje žive duše. Iščezli su svi osedlani konji i brojna teretna kola i lake kočije. Ovaj grad nije tako davno izgrađen. Kuće su još srazmjerno nove.

Šerifov ured sa nekoliko ćelija ograđenih rešetkama, tek što je bio sazidan. Ovamo je danas trebao useliti onaj kandidat koji bi pobijedio na izborima. Bilo je, međutim, za očekivati da poražena grupa to ne bi mirno podnijela. Došlo bi do borbe. Bez obzira tko bi postao šerif, ni jedna ni druga grupa ne bi se mogla pomiriti s porazom. Naime, nijedan od dvojice kandidata ne bi mogao biti nepristran. To je u glavnom gradu bilo dobro poznato i zato je Morgan Sunbow došao ova-mo.

Ušavši u ured Sunbow zatekne za jednim piscim stolom niskog i krivonogog starca. Imao je lice poput kore od drveta. Stari mu se odmah mrzovoljno obrati:

– Ja sam općinski i sudski pisar, a osim toga trebalo je da služim ovdje i kao čuvar zatvora. To bi mi donosilo mjesečno dvadeset dolara više. Budući da ovdje sve biva drugačije nego što si ljudi zamišljaju, šerife, vjerojatno ćete me izbaciti?!

Morgan se poduže zagleda u starca pa slegne ramenima:

– A zašto bih, djedice?! Možeš ostati za početak!

– Ime mi je Nuck Sether, i u svoje vrijeme bio sam jedan od onakvih momaka koje su zaobilazili u dalekom luku. Jednog dana će i vas neki mladac nazvati djedom i protiv toga ne možete ništa.

– Dobro dakle, Nuck – nasmije se Morgan i stade razgledavati prostorije.

– Koga bi više volio za šerifa, Nuck? – zapita Morgan poslije pisara. – Vancea Bracka ili Lestera Monka?

Starac ga je zamišljeno promatrao.

– Vance Brack je priličan grubijan i ponekad zna biti vrlo podao – reče zatim oprezno. – Postupao bi sa mnom kao sa psom ali opet ne bi mogao bez mene jer je samo dvije godine išao u školu. Međutim, i on bi primao zapovijedi od Briana Stonehavera pa ne bi bio ništa drugo do poslušno pseto.

Predahnuvši na trenutak starac ponovno kratko razmisli.

– Lester Monk je drugačiji – progunda potom. – Taj Monk je svirepi kurjak i bilo bi mu ispod časti da jednom bezazlenom starcu poput mene zagorčava život. Pa ipak, miliji bi mi bio Vance Brack jer bi bio predstavnik govedara. Prije sam i sam bio gonič stada i kravar, i mnogi se bik ulovio na moj laso. Ne podnosim te smrdljive ovčare, ni te proklete orače, doseljenike! Bio sam i ostajem kauboj!

Posljednje je riječi izgovorio s ponosom.

Morgan kimne glavom i stupi na otvorena vrata. Zagledavši se niz ulicu opazi nekoliko žena i djece. Grad se opet doimao svakidašnje. Činilo se kao da je svježi vjetar rastjerao teške, olujne oblake.

Ali Morgan se nije zavaravao. Do sada se sve odvijalo mirno, no neće tako i ostati. Našao se usred borbe za pašnjake, usred sukoba dvije moćne grupe, od kojih je svaka očekivala da će danas jedan iz njihovih redova posati šerifom. Svaka je strana očekivala da će suprotni tabor prihvatiti izbor i istodobno bila spremna da oružjem ustane protiv pobjede protivničkog kandidata.

No završilo se neodlučno.

II

Nevolja je izbila već slijedećeg jutra, a sve je započelo upravo onako kako je Morgan Sunbow i očekivao.

Jedan od doseljenika dojahao je u grad na svom zaprežnom kljusetu i potražio Sunbowa koji je upravo doručkovao u restoranu. Klopajući svojim teškim okovanim čizmama po daščanom podu, čovjek pristupi Morganu i grubo mu se obrati:

— Evo vam prilike da pokažete koliko zapravo vrijedite, šerife! Prije nekoliko tjedana protjerali su nas Stonehoverovi jahači sa naših zemljišta na drugu stranu rijeke. Ali jučer je u ovaj kraj stigao pravi zakon, zar ne? Tako smo jutros odluči-

li da se sa svojim obiteljima i svom imovinom vratimo u naše domove. Što mislite, što nam se dogodilo, šerife?

— Nisam vidovnjak — promrmlja Sunbow i ispije preostalu kavu.

Čovjek ga odmjeri prijekornim pogledom.

— Tamo su se zatekli Donald Jackson, Vance Brack i tri Stonehoverova sina i zaustavili nas. Potjerali su nas natrag preko rijeke i ...

— Tko je taj Donald Jackson?

— Nećak starog Stonehovera, njihov najbolji čovjek. — Aha, on je dakle predvodnik Stonehoverovih jahača, zar ne? I što je učinio?

— Upravo vam to pokušavam reći, šerife! Potjerali su nas natrag preko rijeke, ali ne na gazu, nego tamo na dubokoj vodi gdje nam kola nisu mogla proći. Zapela su na dnu. Sada nam zakon mora pomoći! Pašnjaci su slobodni. Mi doseljenici imamo pravo bilo gdje na slobodnom travnjaku zagradiati svoj komad zemlje. To nam je zakonom zajamčeno, i nikakva rančerska ništarija nas ne smije u tome sprečavati!

Sunbow polako ustane.

— Dobro, dakle — reče. — Pođimo!

Čovjek zadovoljno zagunda i hitro dometne: — McKeenzijevi su okupili četvu i čekaju na drugoj strani rijeke, šerife. Ben McKeenzie vam poručuje da će se on i njegovi jahači rado založiti za pravednu stvar i podržati vas protiv Stonehoverovih.

Morgan Sunbow se gorko osmijehne. Bilo je to stari, uobičajeno pravilo koje se nikada ne mijenja. Kravari i ovčari bore se za pašnjake. Sunbow pogleda ostale muškarce koji su sjedili niže za dugačkim stolom, šutke ga promatrajući. Iako sve sami građani, i njima je budućnost ovoga kraja ležala na srcu, pa im nije bilo svejedno što će sada novi šerif poduzeti. Ali prije nego je itko od tih ljudi dospio progovoriti, Sunbow izađe iz restorana, a doseljenik polako pođe za njim.

Poslije pet minuta izjahao je iz najmanje staje i pridružio se tom čovjeku koji je već bio na konju.

Nakon dva sata jahanja stigli su na rijeku i krenuli uz obalu. Tu su naišli na grupu od pedesetak konjanika koji su uzjahali konje čim su opazili da nailazi šerif. Ben McKeenzie mu pođe u susret u pratnji trojice ljudi. Dvojica od njih vrlo su nalikovala vođi ovčara i nije bilo teško u njima prepoznati sinove Bena McKeenzieja. Krupni su i čvrsti, slamnatožute kose. Djeluju ratoborno i netrpeljivo. To su Tom i Wego McKeenzie, dva najstarija sina starog Bena McKeenzija.

Ben nije osmijehom pozdravi šerifa. Njegove tvrde oči samo su svjetlucale dok se prodornim pogledom zagledao u šerifa. Potom reče odmjerenom:

— Bez naše pomoći nećete moći privoljeti Stonehoverove da poštuju red i zakon, šerife.

No mi ćemo vam rado pomoći. Mi McKeenzijevi ne želimo drugo nego pravdu i red.

Morgan Sunbow ništa ne odgovori. Osmotri Toma i Wega McKeenzieja, zagleda se na trenutak u starog lisca Bena i promotri četvrtog čovjeka. Bio je siguran da je to Lester Monk kojeg su McKeenzijevi istakli kao kandidata za šerifa. Sunbow podrobno promotri Monka. Bio je to mršav i žilav dugajlija bezbojnih očiju i pješčane boje kose. Na trokutastom licu usta su mu izgledala kao tanki ožiljak od zareza nožem.

Opasan tip kojega se valja pripaziti, pomisli Sunbow, svjestan da Lester Monk isto tako promatra i procjenjuje njega. Iza te četvorice, koji su predvodili družinu McKeenzie, nagurao se čopor jahača. Po nožnim nazuvcima od ovčjeg krzna moglo se odmah prepoznati ovčare, iako većina njih zacijelo nije bila zaposlena kao pastiri. Ova grupa bila je odred revolveraša. U pozadini se nalazilo nekoliko doseljenika koji su se, doduše, doimali odlučno, ali i vrlo zabrinuto.

— Dakle, šerife? — upita Ben McKeenzie grubo i pomakne se u sedlu nagnuvši se naprijed.

Morgan Sunbow vidio je dovoljno. Zagleda se u starog lisca Bena kao da je ovaj izveo neku lošu šalu koja zaslužuje samo-sažalni podsmijeh. Potom suho reče:

— Nije baš tako jednostavno sa mnom, čovječe. Da vam kažem nešto. Vi dobro slušajte ta-

ko da se odmah razumijemo: ova rijeka predstavlja granicu između ovčarskih i govedarskih pašnjaka. Prijeđe li neki ovčar ili govedar naoružan na jednu ili drugu stranu, smatrat će to povredom javnog reda i mira. Jeste li me razumjeli?

Četvorica muškaraca zabulje se u njega zloćudnim pogledima. Duboko uzdahnuvši, Ben McKeenzie lupi dlanom o obluk sedla i reče grubo:

– Ne želite dakle, da vam pomognemo?

– Nije mi potrebna nikakva pomoć.

Morgan Sunbow okrene konja i pogleda uz rijeku. Tik ispred njega nalazio se gaz, a dalje gore, u dubokoj vodi, stajala su troja teško natovarena kola doseljenika. Tu je obala bila prestrma da bi na tu stranu mogli izići iz rijeke. Morali bi kroz vodu sve do gaza, jer to je bilo jedino mjesto gdje se rijeka mogla prijeći u oba smjera. Ali preko, na rančerskoj zemlji, također se okupila četa konjanika u iščekivanju. To su govedari koji su rano jutros ponovo protjerali doseljenike natrag preko rijeke. Pogledavši preko rame na u Bena McKeenzieja, Sunbow mu dobaci:

– Nije mi potrebna nikakva pomoć, razumijete? Ovim ljudima isto nije potrebna vaša pomoć. Iza mene stoji zakon!

Potom se htjede spustiti do gaza, ali Ben McKeenzie naglo pritjera svog šarca tik do njega tako da su im se stremeni dodi-

rivali. Glasom, punim pritajena gnjeva, reče:

– Zakon? Bačeni ste u ovu zabit, šerife, a glavni grad je ostao daleko iza vas! Ovdje ste sami, i još odbijate ponudeno prijateljstvo. Dobro, pričekat ćemo dok vam Stonehoverovi ne oderu kožu, a kad završe s vama, preći ćemo rijeku i osvetiti ubojstvo šerifa! Odlučite se za jednu stranu, jer ćete se provesti kao buha između dva nokta!

Sunbowa se nisu dojmile Benove riječi, a ni njegov jarnosno podrhtavajući glas. Zamišljeno se zagleda u njegove oči u kojima se iskrla strastvena i nepomirljiva mržnja koja kao da je pokretala sve sile i događaje u ovom kraju. Potom se neprijatno osmjehne.

– Teško onome – reče podigavši kažiprst, – tko prekrši zakon i naruši mir u ovoj zemlji. Teško njemu! Zapamtite, čovječe: došao sam ovamo s posebnim ovlaštenjima!

Potjeravši zatim konja, pregaži rijeku i nađe se na drugoj strani. Ne krene prema zbijenoj i nepokretnoj grupi govedara nego odjaše duž obale, dok ne stigne do kola koja su se zaglavila tamo dolje u vodi. Na drugoj strani, uz obalu, sjedili su doseljenici sa ženama i djecom. Voda je dopirala do osovina kotača, tik do konjskih trbuha.

Morgan Sunbow zastane, mahne rukom i poviče preko rijeke:

– Predite ovamo, ljudi! Izvucite kola na ovu stranu! Hajde, pokrenite se!

Trojica starijih i petorica mlađih ljudi oklijevajući ustanu i stanu se neodlučno ogledavati. Jedna žena vikne Sunbowu utučenim glasom:

– Slaba nam je zaštita od vas, šerife! Vi ste sami, a one su nam bitange zaprijetile da će zapaliti kola ako još jednom prijedemo na drugu stranu!

– Predite ovamo! – oštro podvikne Sunbow i okrene konja, začuvši iza sebe topot kopita.

Grupa govedara nailazila je galopon, predvođena tamnokosim čovjekom oštih crta lica koji je poput Indijanca sjedio u sedlu. Uz njega je jahao Vance Brack, divovska rasta, sav nabijen mišićima. Nesuđeni šerif govedara jahao je bez šešira, glave pokrivena crvenim čekinjama nakostriješene kose. Iza njega jahala su tri mladića, vrlo slična. To su trojica Stonehoverovih sinova: Joe, Bill i Cliff, tamnokosi i preplanuli kao i svi iz roda Stonehoverovih.

Slijedila ih je grupa od preko deset kauboja. Sve sami goropadni i odvažni momci gruba izgleda, ponosni što jašu za Stonehove. Vjerojatno smatraju da im je posebni zadatak očuvanje ovih pašnjaka od ovčara i doseljenika. U ovom kraju odavno vlada mržnja, koju i najbeznačajniji Stonehoverovi jahač nosi u svom srcu, kao da i on pripada njegovoj obitelji.

Riječ je u ime Stonehoverovih uzeo krupan, tamnokos muškarac. Zaustavivši konja nekoliko koraka ispred Morgana, uzdi-

gao je ruku kao znak ostalima da stanu iza njega. Zatim se zagleda u šerifa i mirno reče:

– Ja sam Donald Jackson, predvodnik i nećak Briana Stonehove. Čini se, šerife, da ste naumili prebaciti doseljenike preko rijeke.

– Upravo tako – uzvratil Sunbow nemarno. – Svaki doseljenik ima pravo na slobodnom pašnjaku ograditi svoj komad zemlje. Takav je zakon.

– To je loš zakon, šerife.

– Nisam ga je izmislio!

– Ne miješajte se onda u to, nego se radije pokupite odavde. Već smo jednom potjerali te ljude, jer su nam krali goveda, zaposjeli izvore i uništavali pašnjake svojim plugovima. Mi to ne možemo trpjeti! Okanite se toga, šerife, prije nego što moramo postati grubi. Vaša zvijezda ne izaziva ovdje naročiti dojam. Ona tu ne vrijedi više od dugmeta na hlačama! Da li je sada sve jasno, šerife?

U njegovu pitanju odzvanjala je surova netrpeljivost, a u očima svjetlucala hladnoća. Divlji i grub, zasad je još savladavao svoju naprasitu ćud, koja bi znala naglo planuti opakim bijesom. Uz to, bio je i bahat, obuzet taštinom kakvu je Morgan Sunbow nalazio kod svakog govedara na slobodnim pašnjacima.

Šerif kimne glavom.

– Sve je jasno – reče. – Svak građanin po zakonu ima pravo, da na slobodnom pašnjaku zagradi svoj komad zemlje i uk-

njiži posjedovno pravo na nje-
ga, ako pet godina taj komad
obrađuje i ubire ljetinu. To je
sasvim jasno! Tko to silom spre-
čava, krši mir i poredak u zem-
lji i provodi nasilje.

— Pa dobro, šerife, ako je ta-
ko — reče Jackson i, okrenuvši
se svojim jahačima, naredi: —
Zatvorite riječni prelaz, momci!

Sunbow pogleda rijeku. Prva
su kola upravo izlazila iz vode
i gazom se uspinjala na obalu
s ove strane. Potom opet pogle-
da jahače koji su se upravo na-
mjeravali pokrenuti.

— Pucat ću — reče mirno.

Lice mu ostade nepomično
iako se nešto izmijenilo u nje-
govom izgledu. Grupa jahača
se iznenadi, a onda i posljednji
pojedinaac shvati da je sve to
stvarnost. Pred njima se isprie-
čio stasit, miran čovjek kamena
lica na dlakavom konju, sa pi-
štoljem u iznošenim koricama.
Iz njega zrači snažna struja le-
dene odlučnosti i jasno je da se
on nikada neće pokolebati. Taj
čovjek je bio spreman na sve.

Jahači su oklijevali nekoliko
sekundi. Tada Donald Jackson
podbode svog vranca ostruga-
ma i jarosno krikne:

— Ne, nećeš pucati!

Konj jurne naprijed i svi po-
misliše da je sudar neizbježan.
Međutim, šerifov konj naglo se
izmakne u stranu, gipko poput
mačke. Vranac ga samo okrzne,
a sva silina naleta raspline se
bez učinka u prazno. Nitko nije
stigao zapaziti kada je šerif iz-
vukao revolver iz korica. Kad
se Jackson izvio u sedlu da

zgrabi Sunbowa i skine ga s ko-
nja, svi vidješe kako šerif visoko
zamahne rukom i munjevito
udari. Jackson bez glasa pade
iz sedla.

Sunbow je još držao revolver
u ruci kad su ridokosi Vance
Brack i trojica goropadnih Sto-
nehoverovih sinova urlajući po-
segli za svojim oružjem.

— Prestanite! — zagrmio oštar
i odsječan glas nadvisujući
odjek topota kopita konja u pu-
nom trku.

Stonehoverovi i ostali jahači
prepoznali su glas koji nikada
nije trebao ponoviti svoje nare-
đenje. To je glas njihovog go-
spodara. Moćni Brian Stoneho-
ver približavao se jašući svog,
poput lava žutkastog pastuha,
Yellow Kinga.

Jakim trzajem stari rančer
naglo zauzda konja tik ispred
Sunbowa i Jacksona, koji je još
ležao na tlu u dubokoj nesvje-
stici. Nastade tajac. Brian Sto-
nehover zurio je prema gazu
gdje su sada već druga kola iz-
lazila iz vode. Zatim pogleda
nepomičnog Jacksona na tlu.
Na kraju se okrene prema Mor-
ganu, šibajući ga nemilosrdnim
i prijetećim pogledom. Hrapav
mu je glas odzvanjao grubo i te-
ško:

— To je dovoljno, Sunbow!
Gubite se sad što prije s mog
pašnjaka!

Morgan Sunbow ne odgovori.
Sjaši s konja, posegne u sedle-
nu torbu, i izvadi neki predmet
koji metalno zvekne. Držeći ga
u ruci, naglo se okrene i klekne
pokraj Jacksona. Tek sada su

svi mogli razabrati što radi. Oko ručnih zglobova onesviještenoga škljocnu lisice.

Vance Brack promuklo prokune i htjede potjerati konja, kao da želi zgaziti šerifa i ispraviti ono što nije uspjelo Jacksonu. No Brian Stonehover se ponovo umiješa.

— Stani Vance! — zareži on.

To je bilo dovoljno. Zatim priptjera konja do šerifa i zapilji se u njega.

— Dokle ste naumili tjerati, Sunbow? — upita promuklim glasom, lica oblivena rumenilom srdžbe.

Uzdignuvši mirno pogled, Sunbow pokaže palcem lijeve ruke zvijezdu na svom prsluku.

— A dokle ste vi naumili, Stonehover? — uzvрати pitanjem.

— Ipak vas smatram čovjekom koji zna misliti i koji nije budala. Zašto ne počnete već jednom razmišljati, čovječe?

Orlovske oči starog rančera zadobiše zamišljen i pomalo sjetan pogled. Gospodar pedesetorice jahača, dvije tisuće konja i stotinu tisuća goveda, mučno proguta slinu i podigne glavu. Pogled mu odluta dalekim obzorjem njegova carstva, zaustavljajući se na riječnom gazu gdje su se upravo i treća kola uspenrala na obalu. Zatim pogleda brežuljak s one strane rijeke gdje se okupila mnogobrojna četa McKeenzievih i njihovih pristalica.

— Tamo prijeko ima četiri tuceta svjedoka — reče Morgan Sunbow spokojno. — Ne povu-

ćete li se sada, propali ste zauvijek!

Brian Stonehover ne odgovori, samo proguta slinu.

— Jacksona ću povesti sa sobom — nastavi Sunbow mirno.

— Za pet tjedana dolazi u Diamond sudac Joe Flannngahan. Jackson će to vrijeme provesti u zatvoru. Optužit ću ga za kršenje reda i mira, nasilje i pokušaj napada na službenika zakona. Sudac će moći saslušati četiri tuceta svjedoka. Oni doseljenici mogu se vratiti u svoje domove, odakle su bili istjerani. Ovo vam je posljednja prilika, Stonehover. Ne prisiljavajte me da slomim vas i cijelo vaše pleme. U ovu je zemlju stigao zakon, razumijete li?

Do sada još nitko nije mogao nekažnjeno izgovoriti takve riječi Brianu Stonehoveru. On je uvijek bio silnik, gospodar svojih pašnjaka, a njegova je riječ bila zakon. Ali Stonehover nije bio glup. Razum mu je upravo sada nalagao da mora popustiti. Drhtavim glasom reče:

— Imate pravo. Vremena su se ponešto izmijenila. Ne mogu dozvoliti da ona ušljiva banda tamo bude svjedok kako derem kožu jednom njihovom prijatelju i pristalici. Ali ja ću ti ipak jednom oderati kožu, momče! Odabrao si svoje prijatelje i svoju stranku. No, čuvaj se! I ja imam utjecajne prijatelje u glavnom gradu. Ujedinit ću sve velike uzgajivače goveda u Wyomingu, a ti prokleti zakoni koji su sada protiv nas, neće vi-

še dugo postojati. Tebi je ovdje već odzvonilo, momče. Ustao si protiv moćnog Briana Stonehovern, protiv njegove družine, njegovih prijatelja i protiv svih uzgajivača stoke. To će te još...

On prekine. Uvijek je bio čovjek djela, a ne riječi. Njegovo je mišljenje bilo da snažni ne moraju prijetiti. Oni pokazuju svoju moć. Sada se zatekao kako prijeti, i to mu se nije dopalo. Pogleda svoje jahače, i ljutit mu se pogled neko vrijeme zadrži na njegova tri naprasita i bahata sina.

— Glupani — zareži on. — Tko vam je naradio da se ovdje razbacujete grubostima? Vance je budala, a Donald Jackson se uvijek upetljava u neprilike. Vi ste moji sinovi, i od vas sam očekivao više razuma! Mičite se! Odlazimo oдавде! Zbog vaše gluposti mogli su nas ovi ušljivci dobro namagarčiti!

Potom spusti pogled na Donald Jacksona koji se već osvijestio, stenjući se uspravio i zbunjeno promatrao svoje sputane ruke.

Brian Stonehover pričekao dok Jackson ne dignu glavu, pa mu se ukočeno obrati:

— Ovaј šerif i oni lupeži su te nasamarili, Donald. Nasjeo si im kao neki budalasti mladać. Šerif će ta zatvoriti, pa ćeš imati dovoljno vremena da razmisliš o svemu. Naravno, dobit ćeš dobrog odvjetnika, jer pripadaš Stonehoverima. No sigurno ćeš dobiti godinu ili dvije robije, a kad izađeš, moći ćeš ponovo za-

početi kod mene, ali samo kao obični jahač. Prednjak nećeš biti više nikada! Ne trebam vođu budalu, koja ne zna sagledati stvari dalje od vrška nosa!

Poslije tih riječi potjera konja i polako odjaše za svojim, koji su već odjahali pod vodstvom njegovih sinova.

Morgan Sunbow se popne u sedlo i privede Jacksonova konja.

— Uzjaši! — naredi kratko.

Donald Jackson posluša. Potom se zagleda u Sunbowa i hladno reče:

— Bio sam prvi prednjak, drugi čovjek našeg plemena, poslije Briana Stonehovern. Njegovi vlastiti sinovi su me morali slušati. Sada sam nitko i ništa jer sam pao na tvoje smicalice i jer se stari bojao da ti pred svima odere kožu. Načinio sam grešku i zakazao. Dospjet ću na robiju i više nikad neću biti prednjak. Sve to mogu zahvaliti tebi i zato ću te jednog dana ubiti.

Morgan Sunbow ga na trenutak smrknuto pogleda, a onda gotovo sažalno zatrese glavom.

— Zacijelo ti bruji u glavi i ne možeš razložno misliti — promrmlja. — Čak i da si glup, mogao si shvatiti da te je Brian Stonehover bacio u nemilost samo zato da bi me počeo mrziti. On će pokušati sve, da me onemogući, pa ako mu ništa ne uspije, još može računati da ćeš mi se ti jednog dana osvetiti.

— S time može sasvim pouzdano računati! — prosikta Jackson.

– Budalo! – kratko mu do-
baci Sunbow i prekine razgo-
vor.

Troja kola stignu do njih i za-
stanu. Muškarci, žene i djeca
dođu do Morgana. Jedan posta-
riji čovjek podigne ruku i reče:

– Bili smo svjedoci vašim po-
stupcima, šerife, i ponovo smo
stekli samopouzdanje. Vratit
ćemo se u naše domove, ali
htjeli bismo da nas povremeno
obilazite, šerife. Moglo bi se do-
goditi da nam noćni jahači za-
pale kolibe, poubijaju našu ma-
lobrojni stoku i utjeraju strah
u kosti, tako da ponovo mora-
mo bježati.

– Štiti ću vas koliko budem
mogao – odgovori Sunbow po-
lako i zamišljeno. – Ali i vi se
morate točno i bezuvjetno
pridržavati nekih pravila. Prvo:
ne kradite goveda s pašnjaka,
ma kako vam velika bila želja
za mesom. Drugo: ne dovodite
ovce na ovu stranu rijeke, čak
i ako bi vam McKeenziejevi
htjeli pokloniti koju od životi-
nja. Treće: nemojte nikada pozi-
vati u pomoć ovčare ili njihove
jahače. Prekršite li samo jedno
od ova tri pravila, koje uvodim
na temelju mojih posebnih
ovlaštenja, tada ću vas ja osob-
no protjerati natrag preko rije-
ke. Jeste li me razumjeli?!

Ljudi su zapanjeno zurili u
njega, do tog trenutka smatra-
jući ga pristalicom ovčara. Sada
su shvatili da je odabrao svoje
mjesto upravo u sredini, izme-
đu stranaka. Starac se počeo

po glavi, zatim slegne mršavim
i koščatim ramenima.

– Razumjeli smo – promrm-
lja. – Držat ćemo se vaših pro-
pisa. Ali osim nas, ovamo će se
vratiti i drugi doseljenici. Vi ste
prilično nepopustljivi, šerife.
Ipak biste se morali sprijateljiti
s jednom od ovdašnjih strana-
ka! Kako se inače mislite ovdje
održati? Pa ne možete...

– Nisu mi potrebni savjeti –
prekine ga Sunbow i mahne
glavom Donaldu Jacksonu, koji
je svojim sputanim rukama
ipak mogao držati uzde.

– Krenimo, prijatelju!

Prejahali su gaz i popeli se na
suprotnu obalu gdje su ih oče-
kivali McKeenziejevi. Pritjerav-
ši konja tik do Sunbowa, Ben
McKeenzie se isceri.

– Valjani ste i hrabri, šerife
– reče. – Ali...

– Nemojte mi nuditi vašu po-
moć, McKeenzie – prekine ga
Sunbow suho. – Ova rijeka je
granica između ovčarskih i go-
vedarskih pašnjaka. Neka tako
i ostane. Doseljenici koji odlaze
preko rijeke ne smiju držati ov-
ce. Smišljate li neki plan ili smi-
calicu. McKeenzie, bolje da to
odmah zaboravite.

Domahnuvši Jacksonu, on
pojaše dalje, pravo među
McKeenziejeve jahače, koji su
šetke maknušte ustranu, pro-
puštajući ga.

Potiho, tako da su ga mogli
čuti samo njegovi sinovi i Le-
ster Mon, stari ovčar promrm-
lja:

– Podvalit ću mu. Podvalit ću
i njemu i Brianu Stonehoveru.

Nije sve to tako jasno i jednostavno kako taj šerif zamišlja. Taj će se momak još dobro preznajiti, htio on to ili ne!

III

Kasno popodne, Morgan Sunbow ude sa svojim uhapšenikom u grad. Nuck Sether je upravo izašao iz šerifova ureda. Oba su jahača zastala ispred zgrade. Zapiljivši se u muškarce, Nuck nervoznim pokretom podigne svoje hlače.

– Hej – reče potom – nije li to divlji Donald Jackson?

Ovaj ga ošine ledenim pogledom i reče:

– Nuck smjesta napusti službu. Ili više voliš biti jedini čovjek u cijelom kraju koji podupire ovog umišljenog šerifa?

Starac se trgne, zatim se počese iza uha i odgovori:

– Ja sam samo beznačajni gradski pisar, Jackson. Zar je tako važno zadržim li ovo mjesto ili ne? Ili ćeš mi ti jamčiti da će mi Brian Stonehover dati bolju službu?!

Donald Jackson samo ljutito zareži. Morgan Sunbow sjaši i mirno mu naredi:

– Hajdemo, Jackson! Silazi s konja i uđi!

Pri tom nedvosmislenim pokretom ruke mahne prema zatyorskim vratima. Jackson nelagodno protrne i ogleda se oko sebe. Svi stanovnici Diamonda bili su na okupu, promatrajući ovaj događaj. Bio je to udarac Jacksonovom ponosu koji je u njemu uzburkao nove valove mržnje prema šerifu. Polako

sjaše i ude u šerifov ured, a Morgan Sunbow krene za njim, dobacivši starom pisaru preko ramene:

– Nuck, pobrini se za konje!

Starac pođe. Nekoliko trenutaka kasnije, Sunbow izađe iz svog ureda, prijeđe ulicu i ude u restoran. Grupa ljudi pri tom se pred njim razmicala u strahopoštovanju. Žustro prione za kašnjelom objedu. Poslije desetak minuta stolu pristupi Nuck Sether i mrzovoljno upita:

– Što da donesem zatvoreniku za jelo? Jackson kaže da ima pravo izbora i zahtijeva dobru hranu.

– U mom zatvoru služi se svaki dan grah i voda – suho će Morgan Sunbow.

– To je kruto – promrmlja Nuck.

– Da, kruto je – potvrdi Morgan. – Ja ne vodim hotel nego zatvor. Dospije li netko u ćeliju, mora živjeti skromno.

– Vi ste prilično krut i nepopustljiv šerif, gospodine – reče Nuck Sether naglašeno udvorno i sa strahopoštovanjem. Dobro je to znati... U grad su, naime, stigla oba Allistera sa svojim prijateljima.

Nije rekao više ništa, ali i to je bilo dovoljno. Morgan Sunbow je već čuo za Allistere, prije dvije godine u Kansasu i kasnije ponovo u Nebraski. Kad su ga poslali u Diamond da preuzme dužnost šerifa, rečeno mu je da Allisteri negdje u ovom okrugu imaju svoje tajno skrovište.

– Dolaze li oni često u grad?

– upita on Nucka koji ga je promatrao napregnutom pažnjom i neskrivenom radoznalošću.

Nuck kimne.

– Dolaze češće, kad im u njihovom logoru postane dosadno i kad zažele viskija, pokera i malo zabave. Opskrbljuju se zalihama ovdje, i vrlo su omiljeni i rado viđeni gosti. Nikada ne izazivaju gužve, a troše puno para. Čak se dobro slažu i sa Stonehoverima i McKeenziejevima, jer im se ni jedna stranka ne želi zamjeriti iz bojazni da ne pređu u protivnički tabor.

Morgan Sunbow zamišljeno zatrese glavom, shvativši cijelu situaciju. Allisteri su ovome mjestancu donosili priličnu zaradu i prikazivali se dobrodušnima. Za uzvrat, mogli su ovdje bezbrižno živjeti, i vraćati se nakon višetjednih jahanja ovom kraju, gdje ih nitko nije progonio.

Muck Sether je pažljivo promatrao Sunbowa i kad ovaj odgurne od sebe prazan tanjur, nenametljivo mu dobaci:

– Okomite li se na Allistere, šerife, steći ćete mnogo neprijatelja u gradu.

– Svakom šerifu je dužnost da ih uhapsi – promrmlja Morgan Sunbow i polako ustane. – Izvršili su mnoštvo oružanih prepada, pljački i ubili nekoliko ljudi.

– Ovdje slove kao valjani momci koji našem gradu donose dosta novca – reče Nuck dok su mu oči iskrile neobičnim sjajem.

– Zakon ne poznaje razlika – odgovori Morgan Sunbow. – On je jednak za sve, za McKeenziejeve, za Stonehove-rove, za doseljenike, za ovaj grad, a isto tako i za Allistere. Nema razlike. Razumiješ li, Nuck?

– Kako da ne! Pa ipak, postoji neka razlika! Uhapsili ste Jacksona, jer je Brian Stonehove bio odveć mudar da bi vas pred svjedocima metkom skinuo s konja. Međutim, Allisterovima je sasvim svejedno. Ionako im gori pod petama, pa ih nije briga za život jednog šerifa. A vi ste sami, čovječe! Nitko vas neće podržati! Sami ste i bez prijatelja. Ja bih se Allisterima uklonio s puta. Oni ionako nikada ne ostaju dugo u gradu.

– Kako mogu uzmaknuti, kad želim spriječiti rat na pašnjacima i ukrotiti dvije družine koje se mrže?! Moram uhapsiti Allistere, Nuck, inače ću biti onemogućen! Znam da ovdje nemam prijatelja ali to me ne smeta. Glavno da me ljudi uvažavaju i cijene. Zakon je uvijek moćan i poštovan samo toliko koliko i čovjek koji ga predstavlja. Gdje su Allisteri sada, Nuck?

Starac oklijevajući pristupi prozoru i neko se vrijeme šuteći zagleda kroz okno.

– Ima ih petorica – reče zatim. – Konji im stoje ispred saluna Diamond. Momci će najprije popiti nekoliko čašica viskija, a tek onda će dalje. Imaju i dva tovarna konja koja će na-

tovariti pred trgovinom. Neki od momaka će vjerojatno otići brijaču i obaviti još koješta drugo.

– Dobro, dakle... – promrmlja Morgan Sunbow, ustane i stavi šešir na glavu. Polazeći prema vratima, hitrim pokretom ruke naglo izvadi kolt iz izlizanih korica. Onda ga zadovoljno vrati.

Izašavši iz restorana opazi da na ulici nema nikoga osim pet jahaćih i dva tovarna konja, privezana ispred saluna.

Morgan Sunbow korakne do ruba drvenog nogostupa i zastane. Toga trenutka osjetio se vrlo usamljen i u vrtlogu svojih misli pokuša pronaći izlaz iz zapetljane situacije. Obuze ga gorki jad na taj grad i njegove stanovnike. On je ovdje stranac, bez prijatelja, i ne treba očekivati nikakvu pomoć. Ta ga spoznaja ispuni gorčinom. Netko drugi bi, da je na njegovom mjestu, zacijelo odustao od svega. Ali Morgan Sunbow se ne predaje tek tako. Ne, nije to njegov način.

Upravo je htio zakoračiti s nogostupa, kad ugleda jednog jahača. Pogledavši pažljivije, uoči da to nije muškarac. Jahačica je poput muškarca sjedila u sedlu plemenite ride kobile koja se približavala gipkim kasom. Nepoznata ujaši u grad sredinom ceste i blizu restorana skrene konja prema njemu.

Na vratima restorana, iza Morgana, pojavi se Nuck sa zdjelom iz koje se pušilo i u prolazu promrmlja:

– To je Ysabel Stonehover. Ako u Stonehoverovu plemenu ima itko koji od moćnog Briana ne prima nikakve zapovijesti, onda je to njegova kći Ysabel.

Nuck prođe pokraj Morgana i uputi se prema zatvoru da uhapšeniku odnese jelo. Morgan je po mirisu bio siguran da je to grah. Međutim, sada svu svoju pažnju obrati na jahačicu koja se sasvim približi i zauzda konja.

Djevojka je bila rasne ljepote, a djelovala je vrlo živahno i poletno. Oči joj zelene, jagodične kosti visoke i malo izbočene, usne punačke. Kosu, dugu, crnu, na zatiljku je uvezala širokom crvenom trakom. Imala je smeđu jahaću suknju od mekane kože, krojenu kao hlače. Ta joj je omogućavala muški način jahanja.

Pogledavši Sunbowa čvrsto i otvoreno, djevojka mu kimne i prijazno se osmijehnu. Pri tom, kao na pozdrav, podigne svoj jahaći bič i zvonkim glasom reče:

– Željela sam vidjeti čovjeka kome je pošlo za rukom da Stonehoverima podreže krila!

Morgan dotakne prstima obod šešira. Uzvрати joj pogled i blagim glasom promrmlja:

– Dolazile u malo nezgodno vrijeme, gospodo, ali pogled na vas je nebeski dar zadivljenom čovjeku!

Djevojka se nasmiješi i okrene se prema salunu. Zacijelo je dobro poznavala one konje, jer upita:

– Valjda niste toliko glupi, prijatelju, da ćete se sami suprostaviti Allisterima?

– Glup ili ne, nemam drugog izbora, zar ne?

Ona ga promotri još pažljivije nego prije.

– Da sam muškarac stala bih uz vas, šerife!

– Zašto?

– Možda sam malo uvrnuta, ali navikla sam da postupam uvijek obratno od ovih ljudi ovdje. Mnogo sreće, junačino! Mogu li posjetiti Donalda Jacksona?

– On vam je rođak?

– Posvojče moje tete. Htjela bih ga vidjeti kako sjedi u ćeliji! Sasvim sigurno, neću ga pokušati osloboditi!

Morgan Sunbow je trenutak razmišljao. Potaknut iznenadnom pobudom upita:

– Volite li ga?

– Ne, ne volim, i mislim da ne mogu voljeti nikoga osim same sebe.

– Posjetite ga, gospodo – promrmlja Morgan i ponovno takne prstom obod šešira.

Djevojka još jednom pogleda prema salunu i onda se ponovo okrene Morganu.

– Vjerojatno nema svrhe da vas pokušam odgovoriti od vašeg nauma?

– Nema!

– Oh, obožavam ponosne muškarce! Ali ponekad ponos vodi ravno u pakao i nije ništa drugo nego obična glupost.

– Ja nisam ponosan, gospodo. Samo nosim zvijezdu. Ono

što vi nazivate ponosom, to je dužnost. Podite svojim putem i...

– Dobro, dobro – prekine ga djevojka i pojaše naprijed.

On niti ne pogleda za njom, već usredotoči pažnju na salun preko puta. Toga trenutka je, naime, nekoliko muškaraca izašlo napolje.

Naprijed su bili Chet i Rip Allister. Poznavao je njihova lica sa nekoliko potjernica. Iza njih, ali vrlo blizu, koračala su trojica njihovih ortaka.

Obojica Allistera zastanu na rubu nogostupa i zagledaju se u njega. Stajali su tako svega koji trenutak. Zatim, kao po nekoj nečujnoj komandi, siđu na kolovoz i odmjereni koraka pođu prema Morganu. Obojica su srednje visine, vitki i okretni, crvenokosi. Odjeveni su u crnu kožu, izlizanih nazuvaka na nogama.

Desetak koraka ispred Morgana stanu.

Stariji, Chet, poslije kratke šutnje suho reče:

– Mi smo Allisteri, šerife.

– Znam – odgovori Morgan mirno.

– I, što ćete sada poduzeti, šerife?

– Pa, što mislite?

– Ako ste pametni, prijatelju, uklonit ćete nam se s puta i sami sebe uvjeriti da mi uopće nismo bili u gradu. Ako ste ipak budala, šerife, onda odmah započnite, tako da tu stvar što prije okončamo.

Morgan Sunbow kimne glavom.

– Kako vidite, ja nosim zvi-
jezdu – reče. – Stoga vas mor-
am uhapsiti.

– Pa on nas zaista namjera-
va uhapsiti i zatvoriti? – reče
Rip Allister zapanjeno. – A mi
smo mislili da će i on biti bistar
kao što bi to sigurno bili Vance
Brack ili Lester Monk.

– On je glupan – progunda
Chet Allister. – Dođi, brate!
Idemo!

Okrene se za pola kruga, ta-
ko da mu ruka kojom je hvatao
oružje više nije bila na vidiku.
I Rip se napola okrene, te je zai-
sta izgledalo kao da su se nau-
mili vratiti u salun.

– Stanite! – oštro podvikne
Sunbow.

Istog trenutka naglo potegne
oružje, jer, po micanju ramena
braće Allister, nasluti da oni
već izvlače svoje revolvare.

Morgan Sunbow nađe se na-
suprot dvojice opasnih revolve-
raša. Oni su ga prividnim popu-
štanjem gotovo uspjeli zavarati,
ali i ovako su zadobili djelić se-
kunde prednosti.

Izvukavši svoj revolver, glava-
čke se baci naprijed. Padne u
duboku prašinu, jedva pet kora-
ka od njih i zadrži se jednom
rukom, da ne udari o tlo. Učinio
je to tako hitro, da prvi meci sa-
mo prozuje iznad njega i oštete
zid kuće.

Zatim, kleknuvši, zapuca brzo
i pažljivo.

Vidio je kako padaju, pa po-
skoči i prebaci se desno, očeku-
jući napad one trojice što su
ostali ispred saluna...

Ali kad se razišla uzvitlana

prašina nošena povjetarcem
niz ulicu, vidio je da više ne mo-
ra brinuti.

Nuck Sether se pojavio sa
sačmaricom u rukama u pra-
vom trenutku. Bio je na vratima
saluna, i Morgan zaključio da je
Nuck napustio zatvor kroz
stražnji izlaz i isto tako ušao u
salun.

Na tu udaljenost je čak i sta-
rac sa sačmaricom nadmoćan
trojici revolveraša, pogotovo
kad su mu oni okrenuti leđima.

– Odbacite oružje! – mirno
im naredi Sunbow, a oni poslu-
šaju bez pogovora videći oboji-
cu Allistera kako leže u prašini
i bolno zapomažu.

Počese se okupljati ljudi. Je-
dan čovjek, sa crnom torbom u
rukama, žurno pođe prema Al-
listerima.

Morgan Sunbow mahne gla-
vom trojici uhapšenika.

– Hajdemo! – reče.

– Ne postoji ništa protiv nas
ovdje u Wyomingu – bijesno
zareži jedan od njih. – Nemate
prava da nas hapsite, šerife!

– To ćemo lako ustanoviti –
spokojno će Morgan. – Ali po-
najprije ćete malo u hladovinu.
Naprijed!

On i Nuck odvedoše uhapše-
nike u zatvor.

Ysabel Stonehover je stajala
uz rešetke Jacksonove ćelije.
Jackson je bio vrlo uzbuđen.
Oni prekinu razgovor proma-
trajući kako šerif zatvara troji-
cu novih uhapšenika. Nuck Set-
her se zagleda u djevojku i
Jacksona.

– Zaista mu nisam prokri-

jumčarila nikakvo oružje u čeliju – reče Ysabel. – Dajem vam riječ, šerife!

Potom se okrene Jacksonu.

– Tako je to, Donalde – reče.

– Uvijek si želio znati zašto te nisam htjela. Eto, sada znaš. Ne podnosim ljude koji se drže ponosnima, a zapravo nisu ništa drugo do ponizni sluga. Svi Stonehoverovi su zaslijepljeni i sa- stoje se od ulizica koji poput robova služe jednom samozvanom kralju. Baš ti si bio osobito revan sluga. Ali si učinio grešku i tvoj te je gospodar odbacio, i sada si sam. Shvaćaš li napokon, Donalde, što sam mislila kad sam ti govorila da čovjek mora sam izgraditi svoj život? Pogledaj ovog šerifa, Donalde! Kad bi on i bio jedan od Stonehoverovih, nikada ne bi uradio nešto nisko i nepošteno. Uvijek sam vjerovala da će se jednog dana među Stonehoverima i McKeenziejevima naći razumnih ljudi koji će pronaći neki novi put, jer obojica starih častohlepnih sebičnjaka vode oba plemena ravno u propast. A šerif želi to spriječiti.

Sunbow je zapanjeno slušao njene riječi. Djevojka ga pogleda.

– Kao što rekoh: da sam muškarac, borila bih se na vašoj strani za pravednu stvar, Morgane! – reče odmjereno čvrstim glasom.

Zatim napusti zatvor.

Trojica novih uhapšenika ne puštaju ni glasa. Primitivni i mrzovoljni, nisu pravo ni shvatili sve to što su čuli i jedva da

su pokazali nešto više od znatiželje. Ali Morgan Sunbow je shvatio. Donald Jackson isto tako.

Obuhvativši rukama dvije šipke željeznih rešetki pritisne na njih svoje čelo i jarosno se zagleda u Morgana.

– Ona je pomalo luckasta – promrmlja. – Rođena je da protuslovi svemu i uvijek se protiv nečega buni. Budući da cijeli rod Stonehoverovih, zajedno sa svojim pristalicama, prigiba šiju pred moćnikom Brianom, uvjerena je da mora postojati neki čovjek koji će se oduprijeti. Ona će uvijek biti buntovnik. Od mene zahtijeva to isto. Sada mi kaže, čak, da biste vi trebali biti mojim uzorom, šerife!

– Ne, Ysabel to nikada nije rekla – usprotivi se Morgan. – Ako sam je dobro razumio, samo je bijesna što vi niste muškarac koji sam određuje svoj put i što ste sami sebe pretvorili u poslušno oruđe samozvanog vladara, gotovo poluboga! Ona želi čovjeka odlučna i poštena, koji neće svoju snagu i odvažnost upotrijebiti za razaranja u besmislenom sukobu, čovjeka pravedna koji će štititi slabe i...

– Jednog plemenitog viteza, dakle! – naruga se Jackson.

Morgan slegne ramenima i izađe.

U uredu je sjedio Nuck za pišaćim stolom i sastavljao popis osobnih stvari uhapšenih.

– Svaki je od njih imao u džepu više od tisuću dolara – reče, ne dižući glavu s posla. –

Kako može čovjek posjedovati toliki novac, a da ne radi?

– Nuck – upita Morgan – zašto si mi pomogao?

– Djevojka je kriva – progudna Nuck. – Ušla je ovamo, uzela sačmaricu sa stalka i htjela se vratiti da vam pomogne. Ja joj to nisam dopustio. Zatim me nazvala bijednom kukavicom koji ostavlja svoga gazdu samoga u nevolji. Onda sam izašao odavde, ušao odostraga u salun i stigao na vrijeme. Tako sada ni ja više nemam prijatelja u ovom ušljivom gradu. Možda će me gradsko vijeće čak i najuriti odavde i postaviti prave ključare u ovu jazbinu!

– Onda ću te ja postaviti za svog pomoćnika i dobit ćeš zvijezdu! – mirno izjavi Morgan.

– Zvijezdu? Ja, pomoćni šerif?!

– Zašto ne, Nuck?

– Zato jer ja nisam ni za što. Slušajte, gazda, lagao sam kad rekoh da sam nekoć bio opasan momak. Uvijek sam bio samo bijednik, skitnica, konjokradica i pijanac. Ovdašnji ljudi to ne znaju. Ovdje svi misle da sam prije bio pisar kod vojske, i zato sam dobio ovaj posao.

– Ako te otpuste, Nuck, dobit ćeš od mene zvijezdu – ponovi Morgan i izađe.

Vani je još stajala gomila ljudi. Šutke su ga promatrali dok je prolazio pokraj njih. Otišao je do liječnikove kuće i ušao.

U bolesničkoj sobi su ležala oba Allistera. Liječnik je upravo prao ruke. Bio je to mlađi čov-

jek s Istoka koji je ovdje sticao svoju prvu praksu.

– Šerife – upita prigušeno, pogledavši ga ispod oka – zacijelo ste slučajno pogodili oba bandita baš u rame?

– Nije to bilo slučajno – odgovori Morgan.

Liječnik se trgne, a pogled mu klizne na Morganov kolt.

– Znači da ste ih mogli i ubiti, šerife?

– Mogao sam, da sam htio, doktore. Za koliko će se moći preseliti u zatvor?

– Tri tjedna. Nikad više neće moći hitro baratati rukama – reče mlađi liječnik i zagleda se Morganu u oči. – A zašto ih niste ubili?

– Nisam ja sudac, doktore.

Okrene se vratima, jer ga je zanimalo u kakvom su stanju ranjeni. Najednom ga zaustavi glas mladog liječnika:

– Šerife, slijedeći put ću vam priteći u pomoć. U to možete biti sigurni.

– Zbog čega mi želite pomoći?

– Vi niste hladnokrvni strijelac, ubojica. Štedite protivnika, ako je to moguće, a to mi se sviđa. Ova je zemlja dovoljno velika za farmere, govedare i ovčare. Bilo bi dobro da se ne razbukta taj sukob između dviju zavađenih grupa. Mislím, da ne dode do krvavih obračuna. Jučer je žena jednog doseljenika dobila dvojke. Bio sam tamo. Oni žive u zemunicama i gladuju, jer su ih Stonehoverovi protjerali. Zato nisu mogli ubrati ljetinu. Svi oni mrze Stonehove-

rove, i čim McKeenziejevi budu nešto zakuhali, svi farmeri će im se priključiti. Onda će nastati pravi pakao.

— Znam — promrmlja Morgan Sunbow. — Zato sam ja i došao ovamo.

Izide iz kuće i naleti na Orsona Drakea, koji ga je čekao.

Preuzimam obranu uhapšenih — reče Drake. — Tražim dozvolu za razgovor.

Morgan Sunbow se nasmije.

— Prijatelju — reče — nisam siguran smijete li se baviti advokaturom nakon što ste odsjedi u Yumi, ali raspitat ću se. Poslat ću nekoliko pisama i pitati o vama. Ako ste bistri, Drake, tada nećete čekati dok stignu odgovori, već ćete se što prije pokupiti odavde. Pisat ću prije svega u Dodge City i u Kansas City. Možda se varam, ali čini se da sam nekad čuo vaše ime u vezi sa...

— Idite do đavola! — zakriješti Orson Drake, naglo se okrene i udalji.

IV

Morgan Sunbow sjedne za pisaći stol i počne pisati pisma i izvještaje koje će sutra otpremiti poštanskom kočijom.

Već je prošao jedan sat poslije ponoći i Morgan je upravo lijepio posljednju omotnicu. Najjednom začuje šum lakih koraka i otvaranje prednjih vrata. Naglo ustane od stola i izvuče svoj revolver. Bio je to potpuno automatski pokret.

Međutim, noćni posjetitelj nije bio muškarac. Bila je to neka

djevojka, ili mlada žena. Ona zatvori vrata i nasloni se na njih, dišući ubrzano. Mora da je jahala vrlo brzo jer joj je kosa ispod šešira bila razbarušena, a padala joj je sve do ramena. Nosila je hlače i košulju, crvenu maramu oko vrata i kožnu jaknu bez rukava. Hlače su joj bile prekrivene pjenastim pahuljicama konjskog znoja.

Morgan Sunbow je bio zapanjen.

Prije malo vremena vidio je drugu djevojku, Ysabel Stonehover, i ona mu se učinila tako divnom i prelijepom kao rijetko koja. Tu Ysabel on bi odmah prozvao najljepšom djevojkom na tisuću milja unaokolo, i nikada ne bi mogao povjerovati da bi se u ovom kraju mogla naći još jedna ljepotica. Sada se uvjerio da je imao krivo.

— Ne plašite se, nisam duh — promrmlja noćna posjetiteljica i pristupi bliže, vjerojatno zato da bi mogla govoriti tiše.

— Zatvorite vrata — reče poluglasno.

Morgan posluša. Zatvori vrata prostorije s ćelijama i okrene se nepoznatoj upitnim pogledom.

— Zovem se Jill McKeenzie — reče djevojka.

— Čemu zahvaljujem to zadovoljstvo? — upita Morgan poluglasno, promatrajući je pažljivo. Opazi da je Jill McKeenzie niža od Ysabel Stonehover. Djelovala je nježnije, a bila je i inače sasvim drugačiji tip. Zacijelo je imala živahnu narav, ali su njene sive oči ipak

davale naglasak smirenosti. Bile su to velike, zamišljene oči, široko razmaknute pod obrvama. Nos joj je kratak i ravan, usne pune, a Morganu se u polusvjetlu učini da joj na licu vidi nekoliko sunčanih pjega, što je izgledalo vrlo dražesno.

— Šerife, morate odmah poći sa mnom — uzdahne djevojka, a glas joj je zvučao gorko. — Morala sam doći vama, iako time izdajem svoj vlastiti rod. Ali ne smije se dogoditi da...

Prekinuvši se, ugrize se za donju usnu. Zastade oklijevajući, tek sada svjesna da je ustala protiv vlastite obitelji, iako je na to ponukana svojim osjećajem za pravdu.

Morgan Sunbow, shvativši sve to, mirno upita:

— Što je to smislio veliki Ben McKeenzie?

Djevojka podigne svoju malu, suncem opaljenu ruku i na trenutak pokrije oči.

— Nekoliko doseljenika prešlo je jučer preko rijeke na zemlju govedara i vratilo se u svoje domove — reče još tiše nego prije. — Šerife, što biste uradili kad bi kolibe tih farmera noćas bile zapaljene, a njihova imovina uništena od maskiranih noćnih jahača? Koga biste okrivili za to? I na koga biste se okomili?

— Mnoge okolnosti govorele bi protiv Stonehoverovih — promrmlja Morgan Sunbow. — No ipak mi se Brian Stonehover ne čini takav glupan da bi tako nesmotreno postupio.

— Možda vas još smatraju

naivnim, šerife? Dodite, moramo odmah krenuti! Moram spriječiti da moja obitelj počini zlo. Nedužni ljudi ne smiju stradati samo zato da biste vi mogli osumnjičiti Stonehoverove i okrenuti se protiv njih. Nema mnogo vremena, šerife. Moj šurjak Lester Monk odjahao je s nekoliko momaka spremnih za nasilje. Bit će maskirani. Ja znam put, šerife. Ili možda sami znate gdje se nalaze domovi farmera?

Morgan Sunbow odmahne glavom zadivljeno zureći u djevojku.

To je dakle već druga ženska koja ustaje protiv muškaraca svog roda i želi spriječiti nasilje. Obje su djevojke po svojoj prirodi različite, ali posjeduju ono što je zajedničko svim ženama: težnju miru i sigurnosti.

— Mudri ste, gospodice McKeenzie — reče Morgan Sunbow iskreno. — Prava je sreća da nisu svi McKeenziejevi i Stonehoverovi bezumni tvrdo glavci. Obje obitelji imaju po djevojku na koju mogu biti ponosniji nego na sve svoje revolveraške junačine! Za pet minuta ću uzeti konja, a vi me čekajte pola milje izvan grada. Tako ćete biti sigurni da vas nitko...

— Dobro — prekine ga ona — samo mi obećajte da ćete najprije pokušati razumnim uvjerenjem. Već vam je štošta pošlo za rukom i zato imam povjerenja u vas. Moć zakona mora, napokon, ipak urazumiti te pomahnitale budale!

Pogledavši ga čvrstim pogle-

dom punim povjerenja, ona izađe iz ureda.

Morgan Sunbow dohvati pušku sa stalka, natrpa džepove mecima i uđe u Setherovu sobicu. Prigne se do starca koji je glasno hrkao, stisne mu nos i oštro prošapta:

– Ustaj, pomoćniče šerifa Nuck!

Nuck Sether, još snen, glasno zakrklja i naglo se trgne. Prepoznata Morgana i stade treptati očnim kapcima.

– Moram hitno odjahati do doseljenika – reče Morgan. – Namjeravaju ih napasti.

– Stonehoverovi?! – odmah uzvikne Nuck.

– Eh, da, sumnja bi svakako pala na Stonehoverove – ljutito progunda Morgan i izađe.

Požuri u najamnu staju, osedla svoga konja i odjaši iz grada. Malo poslije naiđe na djevojku koja je čekala. Potjeraše konje ostrim galopom.

Dok je Morgan slijedio djevojku koja ga je vodila kroz brežuljkaste pašnjake, smjestio se Nuck Sether udobno iza pisaćeg stola. Bilo mu je tako udobno da je uskoro zaspao i cijela je prostorija odjekivala od njegova hrcanja. Uza zid, na dohvrat ruke, bila mu je naslonjena puška. Ali Nuck je, prije svega, propustio da zabravi vrata. Poslije nekog vremena, pošto je utihnuo topot Morganova konja, preko puta zatvora pokrenula se neka prilika i prešla preko ceste. Bio je to suhonjavi dugajlija koji tiho otvori vrata i ugleda zaspalog Nucka.

V

Djevojka zaustavi konja na brežuljku. Morgan dojaši tik do nje, tako da su im se stremeni dodirivali.

– Tamo dolje nalazi se koliba Andrewa Maddena – zadihano će Jill. – Duž potoka leže druga dva imanja u razmaku od jedne milje. Mnogo sreće, šerife! Mislim da će biti dovoljno da samo kažete Lesteru Monku neka se vrati kući. Ne vjerujem da će pucati na šerifa. Hvala vam, Morgan Sunbow.

– Ja trebam vama zahvaliti – promrmlja on.

– Ne – odlučno će ona, a u glasu joj je zvučala toplina, uvažavanje i povjerenje. – Nisam se prevarila u vama. Pošto ste od mene saznali za namjere McKeenziejevih, mogli ste samo pričekati da izvedu svoj plan i zatim goniti počinitelje. Hvala vam što niste dozvolili da se to dogodi. Mnogo sreće!

Morgan Sunbow potjera svoga konja. Spusti se niz padinu i uskoro dođe do potočića, obala obraslih u gusto žbunje. Slijedio je vodotok znajući da će ga on dovesti do prvog imanja.

Jahao je sve opreznije. Napokon desno od sebe razabrá nejasne obrise kolibe i štaglja, udaljenih manje od stotinu metara. Noćne su sjene polako nestajale, osjetno je zahladilo, a nad pašnjacima se zalelujala prva jutarnja maglica.

Zastavši da oslušne zvukove, Morgan iznenada razabra topot kopita. Ali ti su dolazili s ju-

ga, dakle s područja govedara. Morgan tiho prokune. Predbaci si brzopletost. Trebao se dosjetiti da će Lester Mond sa svojim momcima projahati u širokom luku kako bi došao s južne strane. Doseljenici u kolibi su zacijelo već čuli topot kopita i pošto je zvuk dolazio s juga, odmah su mogli zaključiti da su to Stonehoverovi jahači.

Morgan podbode konja ravno prema imanju, ali stiže minutu prekasno.

Noćni jahači su već napali. Stigli su prije šerifa, raštrkali se, i u krugu jahali oko imanja, galopirajući šutke na svojim konjima. Odjednom zaplamsaju dvije, tri, četiri baklje i plameni jezici polete na krovove pokrivene daskama. Svjetlost vatre pomiješa se sa svjetlošću praskozorja. Danilo se. Iz kolibe se začuju kletve dvaju muških glasova. Žene i djeca počеше pomagati. U kolibi je, očito, izbila panika.

Sve se to događalo dok je Morgan prilazio poprištu. Obuze ga hladan gnjev. Stigao je minutu prekasno i sada više nije mogao zaustaviti i otpremiti Lestera Monka samo riječima. Pred njim iskrsne jedan od jahača i jurne kraj njega prema koralu sa životinjama. Jahač je vitlao revolverom i promuklo podvriskivao.

Morgan Sunbow trgne svog konja i požuri za čovjekom. Dostigne ga tik pred oborom i vidi da čovjek cilja svojim revolverom u ograđeni prostor. Bilo je jasno da su naumili doselje-

nicima poubijati stoku. Šerif nagna svoga konja na onoga pred sobom. Čovjek se okrene i tek tada shvati da je napadnut. Bio je maskiran.

Morgan Sunbow izvuče pušku iz sedlane navlake. Nagne se natrag i kad njegov konj naleti na životinju pred sobom, upotrijebi kratku vinčesterku kao toljagu i pomete jahača iz sedla. Niti se ne osvrne na palog čovjeka već odjaši dalje. Zaobide oko štaglja i naleti na još dva maskirana jahača. Jasno ih razabra u sjaju rasplamsalog ognja gorućeg krova, ali i oni prepoznaše njega. Razliježe se upozoravajući krik:

– To je šerif iz Diamonda!

Pali su i prvi hici. Morgan vrati pušku u sedlanu navlaku i izvuče kolt kako bi brže i spretnije odgovorio na vatru maskiranih jahača. Borba je planula i više nije bilo mjesta nikakvim pregovorima.

Jedno tane okrzne Morgana po vršku ramena, ali on je svejedno gonio svog konja ravno na napadače. Pred očima su mu neprekidno sijevale vatrene munje iz cijevi njihovih revolve-ra, a meci su zviždali oko njega. Nasrtao je silovito i nepromišljeno. Takav način borbe svakako je bio Morganova slabost. U borbi nije priznavao nikakvih manevriranja i taktiziranja, nego tvrdoglavo i bez uzmicanja jurišao je ravno na protivnika.

Osjeti u ruci povratni udar svog oružja, a jedan od dvojice jahača padne iz sedla. Drugi prodorno krikne i žestokim tr-

zajem okrene svoga konja. Morgan Sunbow pođe za njim, a tada se iznenada nađe pred trojicom jahača. Dvojica od njih dojahali su iza kuće i štitili bjeGUNCA vatrom iz svojih revolve-
ra.

Šerif jurne na njih pucajući. Opazi da je ponovo pogodio, jer se jedan od napadača zanese u sedlu, prevali naprijed i rukama uhvati za konjski vrat.

To je bio Morganov posljednji hitac. S praznim revolverom u ruci, skrene konja u stranu nastojeći iskoristiti kolibu kao zaklon između sebe i noćnih jahača. Ali jedan od njih poleti za njim, vičući:

– Sad ćeš i ti dobiti svoje, ništarijo!

Tada Morgan naglo okrene konja i potjera ga u susret progonitelju. Odjednom osjeti udar metka u tijelo. To ga gotovo zbaci iz sedla, a istog trenutka Morganov mustang naleti na protivnikova konja, obori ga i jurne dalje. Zbačeni jahač, neozlijeđen, grozničavo potraži svoj izgubljeni revolver. Kad ga nađe, s prozora kolibe zagrmi hitac iz stare puške za lov na bizone, ali metak promaši cilj.

No Morgan je za to vrijeme već odmakao daleko. Jedva se uspijevaao održati u sedlu i tek je povremeno imao vlast nad konjem. Cijela lijeva polovica tijela činila mu se oduzetom, a istovremeno se sve stopilo u jednu jedinu, veliku bol.

Najzad Morganu uspije zaustaviti konja. Okrene ga i potjera natrag, ali ugleda dva jahača

kako dolaze prema njemu. Bolno uzdahnuvši, Morgan zauzda konja, polaganim pokretom izvuče pušku iz sedlane navlake, steže kundak pod pazuhom i opali. Jedan od jahača svali se s konja, ali drugi se nastavi približavati.

Morgan htjede repetirati pušku, ali mu je nepokretna lijeva ruka to onemogućavala. Pomisli već da je sve gotovo, ali toga trenutka iz kolibe ponovo zagrmi puška i maskirani jahač ras-
kriljenih ruku padne s konja.

Morgana obuze slabost i on ispusti pušku, klone naprijed i posljednjom snagom grčevito ščepa grivu svoga mustanga. Konj se pokrene i potrči laganim kasom.

Morgan Sunbow nije bio svjestan koliko se vremena uspio održati u sedlu. Činilo se, da to traje cijelu vječnost. A onda, kao da se odjednom strmoglavi u bezdanu dubinu. Osjeti žestoki udar u bolnu stranu i glasno krikne. Zatim izgubi svijest.

Kad se osvijestio, sunce je iza dalekih planina na istoku svojim prvim plamenovima zažarilo nebo. Nad pašnjacima rastakala se posljednja pjesma prozirne jutarnje maglice.

Morgan odjednom shvati da nije sam. Netko se bavio oko njega, i s tom spoznajom istovremeno osjeti oštre ubode boli. Činilo se, kao da mu je dio tijela između prsiju i kuka jedna rana. Kad primijeti da se uz njega nalazi Jill McKeenzie, na nekoliko trenutaka zaboravi svoju nevolju.

Djevojka mu je skinula košulju i poderala je u trake, nastojeći mu namjestiti zavoj oko gornjeg dijela tijela, uprljanog krvlju i prašinom. Mora da se dosta namučila, jer je mnogo puta trebalo provući zavoj ispod njegovog tijela. Čuo ju je kako ubrzano diše.

– Pokušat ću sjesti – proste nje Morgan hrapavo.

– Bilo bi dobro, ako možete – zadihano odgovori ona i prihvati se, da mu pomogne.

Uspio se uspraviti i sada je sjedio glavinjajući, i stenjući od bolova. Pokuša se pribрати. Djevojka završi povezivanje i on ponovno legne u travu. Lice joj se nadvilo nad njim. On vidje da je ozbiljno zabrinuta.

– Trebate se vratiti, djevojko – promrmlja Morgan slabim glasom. – Mnogo vam hvala, ali sada mi više nije potrebna pomoć. Ova je stvar loše prošla jer sam stigao prekasno. Sve je buknuo prije nego što sam dospio nešto kazati. Žao mi je, gospodice, što ste se uzalud potrudili. Morate se vratiti kući da...

– Ne vraćam se više kući – prekine ga ona odlučno. – Ostat ću s vama, Morgan Sunbow. Kako bih mogla da vas sada ostavim samoga?

On zatvori oči boreći se protiv nesvjestice i žestokih bolova što su ga razdirali. Činilo se, kao da mu je cijela lijeva strana otrgnuta od tijela. Potom opet pogleda u lice iznad sebe.

– Nakopat ćete si na vrat nevolje s cijelom vašom obitelji,

Jill McKeenzie – protisne muklo.

– Do đavola – uzvratila ona – pa ja sam vas poslala u taj okršaj! U cijelom kraju nemati ni jednog jedinog prijatelja koji bi se sada našao uz vas i pomagao vam. Ostajem ovdje s vama! Nemojte biti toliko ponosni, Morgan!

Ona zašuti, pažljivo ga razgledajući. Obrazi su mu upali. Djeluje vrlo iscrpljeno i bespomoćno. Znala je da je izgubio mnogo krvi i čudila se što je uopće još bio pri svijesti.

– Biste li se uz moju pomoć mogli popeti u sedlo? – upita ona.

– Pa, pokušat ćemo, zar ne? – nasmiješi se on umorno i bolno.

U njegovim očima nazirao se čelični odsjaj neslomljive volje.

– Kad se nađem na konju, bit će mi bolje. Onda zaista ne trebate više brinuti o meni.

Jill ne odgovori. Ustane i brzo se udalji. Nedugo zatim se pojavi vodeći njegovog mustanga.

Životinja mirno pride Morganu istegnuvši vrat. Tiho zarže dva-tri puta. Djevojka klekne na jedno koljeno i pomogne mu da se uspravi. Paklena bol mu se pojača. Zatim ovije njegovu desnu ruku oko svojih ramena tako da zglob njegove ruke prileže oko zatiljka. Rukama ga čvrsto obuhvati. On podvije lijevu nogu što je više mogao sebi, da bi se mogao što bolje oduprijeti.

– Sad! – naglo uzvikne dje-

vojka i uspravi se, podižući teški teret.

Morgan joj pomože koliko je mogao iako mu oštra bol gotovo oduze dah. Morgan nikada ne bi pomislio da se u djevojčinu krhku i gipku tijelu nalazi tolika snaga. Uz njegova konja oboje nađu oslonac. Morgana uhvati vrtoglavica. Pred očima mu zaigraše krugovi i učini mu se da se odjednom spustila noć. Djevojka se izvuče ispod njegove ruke i položi je oko obluka sedla. Morgan postane svjestan da je sada odlučan trenutak. Svim silama održavao se na nogama dok je mustang mirno i nepomično stajao. Bio je to dobar konj. Jahao ga je već pet godina. Osjeti kako mu Jill podiže lijevu nogu i stavlja je u stremen. Nenadano ga prestraši pomisao da neće uspjeti jer sada dolazi ono najteže. Iako je bio visok, toga trenutka učini mu se konj golemim poput deve. Sada mora svojih osamdeset kilograma težine ubaciti u sedlo. Djevojka je, u najboljem slučaju mogla, preuzeti na sebe jedva polovicu njegove težine.

Onda začuje njen oštar uzvik:

– Borite se, Morgan! Sad!

Čim je zasjeo u sedlo klone i izgubi svijest. Kad se povratio opazi da još sjedi na konju. Djevojka ga je čvrsto privezala lasom. Morgan se malo ispravi i pokušava se osmjehnuti djevojci koja je stajala uz njegovo zabrinuto ga promatrajući.

– Dobro je sada – prostenja.

– Moći ću se već nekako snaći. Hvala vam, Jill. Vi ste sjajna

djevojka. Nikad nisam pomišljao da bi na svijetu mogla postojati takva djevojka kao što ste vi. Učinili ste za mene zaista više nego dovoljno.

Ona ne odgovori, samo ga na trenutak pogleda svojim širokim rastvorenim, poput dima sivim očima. Onda se udalji. Malo kasnije zastane kraj njega, jašući na svojoj kobili. Nagne se iz sedla, dohvati uzde njegova konja i polagano krene osunčanim pašnjakom.

VI

Nekako u to vrijeme, nekoliko je jahača stiglo u naselje McKeenzijevih. Turobna povoraka ujahala je u prostrano dvorište ovčarskog ranča i zastala ispred dugačke spavaonice.

Cijelo se naselje ustrčalo. Ben McKeenzie izide iz glavne stambene zgrade i stupi na trijem. Ono što je ugledao nalikovalo je četi potučene vojske koja je jedva iznijela žive glave sa svog pohoda.

– Što znači ovo? – zagrmi on gnjevno.

Lice Lestera Monka, ostade hladno i kameno, samo su mu se žute oči neprijatno zaiskrile.

– Šerif iz Diamonda – reče hrapavim glasom. – Započeli smo s Maddenom, i kad su krovovi već gorjeli pojavio se iznenađeno šerif oborivši se na nas.

– On sam? Protiv svih vas?!

– Da, samo je stari Madden dva-tri puta opalio iz svoje stare puške. Stari je samo ranio Mule Simmersa, a sve ostalo obavio je šerif.

– Jeste li ga udesili? zagrak-ta Ben McKeenzie.

– Pa... dobio je metak, ali nam je umakao i izgubio se u magli.

– Prokletstvo, zašto ste dopu-stili da vam pobjegne? Lester, ti si prokleta budala!

Lester Monk se trgne. Odstu-pivši dva koraka, položi ruku na kundak revolvera.

– Da me više nisi nazivao budalom – reče hrapravim glasom dok su mu oči gnjevno sijevale. – Učinio sam što sam mogao. Nije moja krivnja što je šerif tako iznenadno napao. Netko mu je morao javiti naše namjere! Među nama je izdajica! Nisam ga mogao progoniti jer se već bilo razdanilo pa smo morali što prije pokupiti mrtve i ranjene da nas doseljenici ne prepoznaju. To mi se učinilo mnogo važnijim. Naša bi ma-skerada bila besmislena da smo ikoga ostavili na poprištu jer...

– Dobro, dobro. Jasno mi je – progunda Ben McKeenzie.

Uto naiđe Reva, najstarija Benova kći i žena Lestera Monka. Pristupivši ocu i mužu reče su-ho:

– Jill nije ovdje. Malo prije nego što je stigao Lester bila sam u njenoj sobi. Nema je, a krevet je netaknut! Možda vas to zanima? – Stisnutim očima ona pogleda Lestera: – Možda joj je dozlogrdilo vječno udva-ranje njenog šurjaka? Ujahao si u stupicu, zar ne, Lester?

U njenom tvrdom pogledu

očitovala se ljubomora i gorči-na. Oba su muškarca zurila u nju, ali ona se odjednom naglo okrene i vrati u kuću.

– Trebalo bi da bolje postu-paš s njom, Lester – zareži Ben McKeenzie. – Reva je moja najstarija kći, i po njoj si postao moj zet i drugi čovjek našeg plemena. Izrodili ste i djecu. Ne zaboravi sve to, Lester!

– Ostavi to sad, Ben – mr-godno će Monk. – Zar nemamo važnijih briga nego slušati žen-ska naklapanja?

Starac ga prodorno pogleda. Potom nastavi strogo:

– Budi dobar i pažljiv prema Revi, čuješ li? I, sklanjaj se Jill s puta! To je naređenje! Kamo li je odjahala? Kad smo jučer odlučili da napadnemo farme-re, Jill nam je upravo donosila večeru. Poslije je došla u sobu, priznala da je prisluškivala i zahtijevala da odustanemo od naše namjere. Razbjesnio sam se što je prisluškivala, udario joj zaušnicu i poslao je na spa-vanje.

– Da, tako je to bilo – kimne Monk glavom. – Odjahala je nekuda. Ona je oduvijek bila protiv naših zadjevica sa Stone-hoverovima. Ali ipak nikada ne bih povjerovao da je ona šeri-fu...

– Šerif nam je sada najopa-sniji – prekine ga stari Ben osorno. – Čak ako i nema nika-kvih dokaza protiv nas, ipak je sada točno upućen u stvar. Ti ćeš se pobrinuti za toga Sunbo-wa, a ja ću pokušati pronaći Jill.

Nekoliko trenutaka Monk je

bezizrazna lica promatrao svo-
ga tasta. Potom će hladno:

– Uvijek tražiš od mene da uradim stvari koje bi i sam mogao učiniti. Stalno obavljam prijave poslove za tebe i tvoje sinove, i to mi se sve manje dopada.

Sada je i Ben McKeenzie odmjerio svog zeta dugim, ledenim pogledom.

– Dao sam ti svoju kćer, uzeo te u svoju obitelj i tako iz običnog revolveraša i skitnice učinio značajnog čovjeka. A čovjek mora za sve platiti svoju cijenu, zar ne, Monk?

Čvrsto stisnutih usana, otpuhivao je kroz nos.

– Pobrini se za šerifa, Lester!
– ponovi zatim, oštrije nego prije.

– A što ćete uraditi vi, ti i tvoji sinovi?!

Ben McKeenzie se isceri. Oči su mu svjetlucale, i tog trenutka je neodoljivo podsjećao na starog planinskog lava koji već osjeća slastan okus plijena kojeg je vrebao.

– Sada ćemo mi zaigrati naše kolo – reče. – Dovoljno sam dugo strpljivo čekao! Kad sam sa svojom obitelji došao u ovaj kraj, Stonehoverovi su bili već ovdje. Moje prvo stado ovaca nagnali su u ponor. Ubili su mi mog najstarijeg sina i nekoliko pastira. Protjerali su me preko rijeke, pedeset milja dalje, u brda. Tamo smo proveli tri teške godine. Izniknuo je i onaj grad na zapadu i došli su farmeri. Stonehoverovi su imali dosta

posla s njima pa su nas neko vrijeme ostavili na miru. Doveo sam ovamo tri nova stada ovaca, unajmio jahače i uzeo tebe za zeta. Mi McKeenziejevi smo poprilično ojačali, stoka se namnožila i sada ću pokušati po drugi put. Ovoga puta Stonehoverovi me neće uspjeti potjerati preko rijeke u brda! Ovoga puta ne! Platit će mi sada za mog sina i za moje prvo stado. Razumiješ li, Lester? Sada ću ja zaigrati svoje kolo!

VII

Okol podneva ujahala je Jill McKeenzie sa šerifom u Diamond. Morgan Sunbow se bez svijesti klatio u sedlu čvrsto vezan lasom za konja. Grad je djelovao kao neko izumrlo naselje. Svi su se građani pozatvarali u svoje kuće, i nigdje nije bilo vidjeti čovjeka, osim dvojice jahača prilično sumnjiva izgleda. Oni su stajali pred salunom i očito nisu pripadali ovdašnjem življu.

Nepomično su promatrali kako se djevojka s onesviještenim čovjekom zaustavlja ispred liječnikove kuće i kako mladi liječnik s mnogo napora i uz djevočinu pomoć unosi ranjenika unutra. Kad su se vrata liječnikove kuće zatvorila, nepoznati se značajno pogledaju i vrata u salun.

Meece Banner, vlasnik saluna, također je stojeći uz prozor vidio sve što se vani događalo. Vrativši se za šank nali je piće u tri čaše. Obojica ljudi šutke popiše s njim. Tada jedan reče:

– E pa, bio je to crni petak za zakon. Sada je sve kako treba. Šerif je teško ranjen, zatvor prazan, a Nuck Sether ubijen. Samo još oba Allistera leže kod liječnika. Izbavit ćemo ih čim budu mogli jahati. Ali, dogodi li im se nešto u ovom gradu, onda...

Čovjek zašuti i značajno digne u zrak goruću šibicu. Zatim pripali cigaretu. Meece Banner je shvatio. Znao je tko su ta dva stranca. Pripadali su društvu onih nepoznatih koji su živjeli raštrkani negdje među brežuljcima i uvijek su imali mnogo novaca u džepovima. Bili su to revolveraši i prijestupnici proganani tko zna odakle. Meece Banner je znao da su ova dvojica jutros rano došla u grad kako bi se obračunali sa šerifom i oslobodili uhapšeničke. Ali to više nije bilo potrebno. Prošle noći su se i u Daimondu događale čudne stvari. Netko je prodro u zatvor, ubio Nucka Setheru i oslobodio zatvorenike. Upravo je došla u grad neka djevojka vodeći teško ranjenog šerifa. Znači, ove sumnjive ptičice mogu biti zadovoljne jer zasad ljudima njihove vrste ovdje ne prijeti nikakva opasnost.

Ispraznivši svoje čaše obojica bace na šank kovani novac i napuste krčmu.

Grad je napeto iščekivao. Bilo je izvjesno da će buknuti rat. Nitko nije postavljao pitanje tko je ranio šerifa. Svima se činilo da su to bili Stonehoverovi jer su oni imali najviše razloga za to. Osim toga, šerifa je doprati-

la Jill McKeenzie. Ako su Stonehoverovi pucali u šerifa, sada su izvan zakona. Zato Ben McKeenzie može mirno tvrditi da se osjećao ugroženim i smatrao svojom dužnosti da sebe i doseljenike obrani od razbojnika.

Probudivši se iz nesvjestice, Morgan Sunbow ustanovi da se nalazi u udobnom krevetu čvrsto omotan čistim zavojem oko gornjeg dijela tijela. Jill McKeenzie i mladi liječnik stajše uz krevet.

– Nisam baš bio izdržljiv, zar ne? – nasmiješi se Morgan stajući.

– Nikakvo čudo – reče liječnik. – Metak vam je oderao cijelu stranu od prsiju do boka i ogolio nekoliko rebara. Morao sam šivati ranu, a izgubili ste toliko krvi da se pitam što vam još srce ima tjerati kroz žile! Gadno vas je zahvatilo, šerife!

Morgan s mukom pribere misli. Osjećao se vrlo lagan i činilo se kao da lebdi. Misli su dolazile sasvim polagano. – Loše je to – uzdahne. – Vjerojatno ću još dugo ovako ležati?

– Svakako toliko dugo koliko i oba Allistera u pokrajnjoj sobi – poluglasno će liječnik.

Morgan zatvori oči pa je izgledalo kao da je zaspao. Ali odjednom progovori:

– Pozovite Nucka Setheru. Treba mi napisati i poslati jedno pismo.

Nitko mu ne odgovori. Otvori oči i zapazi kako liječnik okolijava. Jill McKeenzie brže odluči.

– Nuck je noćas ubijen – re-

če gorko. — Netko je oslobodio uhapšeničke.

Morgan Sunbow ostade nijem. Ležao je posve miran, sklopljenih očiju. Liječnik i djevojka su sada zaista povjerovali da je napokon zaspao.

— Ostat ću u gradu i brinuti se o njemu, doktore — tiho reče djevojka.

Tada Morgan još jednom otvori oči. Dobaci Jill začuđeni pogled stade micati usnama, ali ga prevlada slabost i on utone u beskrajno ništavilo milosrdne nesvjestice.

Slijedećih nekoliko sati grad je suzdržana daha iščekivao novosti.

Morgan Sunbow se probudio uvečer istoga dana. Jill se odmah našla uz njega i nahranila ga krepkom mesnom juhom. Činilo mu se kao da je život ponovo zastrujao iscrpljenim tijelom. Osjećao se mnogo bolje. Zahvalno, ali i zabrinuto zagleda se u Jill McKeenzie i zausti da je nešto pita. Nije stigao progovoriti niti riječi kad se vrata naglo otvore i Ysabel Stonehoyer uđe u sobu. Ugledavši Jill, ona zastade i uputi joj dugi pogled. Tada joj naglo kimne glavom.

— Da, shvatila sam — reče zagonetno. Potom pristupi uz Morganov ležaj i sjedne na rub kreveta.

— Što ste shvatili, Ysabel? — upita šerif.

— Ne tiče vas se — blago reče Ysabel. — Žurila sam ovamo da vas obavijestim o dolasku mogao. Stići će ovamo za pet minu-

ta. S njime je i pedeset jahača. Nikad ga nisam vidjela toliko gnjevna. Najgore od svega je to, što ga vi ne možete zaustaviti. Vidim da ste bolesni, a to znači da više niste u igri, šerife. Nitko to ne žali više od mene! Vaši uhapšenički su pobjegli. Mislite li, šerife, da je Donald Jackson ubio starog Nucka Setheru?

Glas je izda, i tek po tome se vidje da ju je strah.

— Donald Jackson ne ubija starce — umiješa se Jill. — Sigurno su to učinili oni iz Allisterove bande.

— Ali Donald je pobjegao zajedno s njima i tako postao njihov saučesnik — prošapta Ysabel gorko. — Taj glupan, zašto je to učinio? Nadala sam se da ću ga jednog dana ipak izmijeniti. Cijelo vrijeme sam očekivala da će jednog dana Stonehoyerovima pljunuti pred noge i poći vlastitim putem. Neprekidno sam čekala taj dan. Pošla bih tada bosonoga za njim i na kraj svijeta! Oh, zašto se nije pokazao kao muškarac koji ne želi biti sluga jednom bahatom tiraninu!

Sada je sve bilo jasno. Ta ponosna djevojka Ysabel bila je zaljubljena u Donalda Jacksona, samo ga nije htjela takvoga kakav je bio sve to vrijeme. Željela je čovjeka ponosna i slobodna. Sada joj se činilo da je Jackson zauvijek izgubljen.

Morgan je razmišljao, tražeći prave riječi. Tada progovori:

— Donald Jackson me mrzi zbog poraza pred svojim ljudima. Ali ja ga ne smatram ubo-

jicom. On je naprosto pobjegao. U redu, Ysabel, tražite ga. Urazumite ga. Kažite mu neka se preda. Kažite mu da se treba osloboditi Stonehoverovih. Mržnja vodi u smrt. Kažite mu da ga neću prijaviti ako se sam preda.

Ysabel hitro ustane.

– Hvala vam, Morgan. Ova ga puta ću ga izvesti na pravi put, samo da ga nađem. Mislim da će mi to uspjeti.

Zahvalno se osmjehnuvši, obrati se Jill:

– Mi smo buntovnice protiv naših vlastitih obitelji, zar ne? Ali među nama ima razlike: ja sam uvijek strepila za Donalda Jacksona dok si ti, Jill, zbog pravičnosti...

– Ne varaj se, Ysabel – prekine je Jill. – Malo prije si otkrila nešto o meni i rekla: »Da, shvatila sam!« Dobro si shvatila jer ja strepim za ovog šerifa isto toliko koliko i ti za Donalda Jacksona.

Ysabel kimne glavom.

– Morgan je vrijeđan toga – reče. Mnogo sreće, Jill! Sreće za oboje! Moram što prije pronaći Donalda.

Zatim istrči napolje.

Okrenuvši glavu, Morgan upitno pogleda Jill.

– Nisam baš mnogo razumio od svega toga – promrmlja. – Što je to bilo?

Djevojka mu pristupi i, osmjehnuvši se, povuče mu vrške prstiju kroz razbarušenu kosu.

– Došla sam k tebi, Morg – reče mirnim i postojanim gla-

som – da pokušam tvojom pomoći spriječiti moju obitelj da počini nepravdu. To mi nije uspjelo, a ti si sada u nevolji i bez prijatelja. Ali nisam zbog toga ostala ovdje. Bojim se za tebe! Ne mogu ti to dobro objasniti, ali čini mi se kao da se već poznajemo mnogo godina, Morg. Ja naprosto moram ostati uz tebe... ja... ja mislim da te volim, Morg.

Rekla je to jednostavno i čedno.

On uzdahne i sklopi oči.

– Jill – reče – ja imam groznicu i sanjam, zar ne?

Ona ne odgovori. Sada i on začuje grmljavinu od topota mnogih konja i misli mu skrenu drugim tokom. Uskoro će i Brian Stonehover biti ovdje.

– Daj mi revolver, Jill – traži hrapavim glasom.

– Bolestan si, Morg – odmahne djevojka glavom, – i ne možeš učiniti ništa da zaustaviš protivničke stranke.

Ritmički topot na cesti utihne, pretvorivši se u lupkanje i struganje kopita i frktanje zadihanih konja. Sjahavši, mnogobrojni jahači ispune grad bukom i vikom. Jill i Morgan se pogledaju.

– Jill – reče on, – ne bi valjalo da osjećaš za mene nešto više od sažaljenja. A nije mi potrebno ni sažaljenje. Ne, nije u pitanju ponos. Kad si jučer došla meni u ured, ugledao sam djevojku mojih snova, ali sam odmah osjetio i neku duboku gorčinu. Između nas se ispriječio nepremostiv jaz.

– Moja obitelj koja postupa protiv zakona?

– Da, Jill. Možda ću morati ubiti nekoga od McKeenziejevih. Ostavi me, Jill. Idi i zaboravi sve!

Djevojka tvrdokorno odmahne glavom.

Toga trenutka zaori prodomran glas Briana Stonehovera, a odgovori mu mladi liječnik koji je stajao pred kućom. Prije nego što su Jill i Morgan mogli izmijeniti još koju riječ, odjeknu teški koraci i zveket mamuza. Moćni Brian uđe u kuću, silovito gurne vrata bolesničke sobe i zastane na pragu. Tamnoputo mu je lice gnjevno smrknuto, a iz crnih očiju sijevaju munje. Burno dišući, zurio je trenutak u djevojku.

– I veliki Ben ima, dakle, jednu otpadničku i buntovnu kćer – zareži on. – No svejedno, ovaj svijet ionako pripada muškarcima!

Upravivši zatim svoj pogled na šerifa, pristupi krevetu.

– Nemate više aduta, Sunbow – progunda. – Veliki je šerif sve prokartao i mora napustiti igru!

– Što hoćete, Stonehover? – upita Morgan Sunbow. Iako se osjećao slabim i iznemoglim, uspio je to izgovoriti čvrstim glasom.

– U ovom kraju vijesti se brzo šire – grlenim glasom će Stonehover. – Donald Jackson je pobjegao s onom trojicom iz Allisterove bande. No to nije toliko važno. Ima nešto važnije. Malo prije svanuća netko je na-

pao Maddena i zapalio mu imanje. Sada cijelim krajem kolaju glasine da smo to učinili mi Stonehoverovi. Tvrdi se isto tako da smo mi pucali i na šerifa. To je laž! Došao sam ovamo, šerife, da kažete tko vas je nastrijelio i tko je napao doseljenike!

Oklijevajući, Morgan Sunbow pogleda Jill. Ona htjede nešto reći ali šerif je preduhitri.

– Ni riječi, Jill! – presiječe on.

Njih troje su se trenutak šutke promatrali, a onda Brian izgubi strpljenje.

– Dakle?! – zagrmi rančer prijeteći.

– Stonehoverovi nisu krivi ni za napad na doseljenike, ni za palež, a isto tako niti za moje ranjavanje – procijedi Morgan Sunbow kroz zube.

– Znači vi znate tko je pravi krivac, šerife?

– Znam!

– To je dobro za nas Stonehoverove.

– Svakako! I zato se mirno možete vratiti kući! Nije važno što će ljudi pričati ili nagađati, važno je što će učiniti šerif! A šerif sam ja! Pođite kući, Stonehover, budite mirni i nemojte kršiti zakon. Još ću vam ići na ruku: ako se Donald Jackson sam prijavi neću protiv njega podizati optužbu! Ali zahtijevam do kraja podvrgavanje zakonu i potpuni mir! Je li vam to jasno, čovječe?

Brian Stonehover ga je promatrao osupnuto, s nevjericom. Kad je napokon progovorio, glas mu je zvučao pretjerano

mirno i obuzdano, pun pritajene jarosti.

– Svakako – reče gotovo šapatom – vi ste šerif. Ali vi ste ranjeni i ležite u krevetu. Postali ste beskorisni i nevažni poput bolesna psa koji više ne može čuvati dvorište. Niste u stanju braniti zakon, a osim toga se nalazite u životnoj opasnosti!

– Ne! – krikne Jill McKeenzie oštro. – On nije u životnoj opasnosti!

Stonehover gotovo sažaljivo pogleda djevojku. Potom uperi prstom u Morgana.

– On je jedina osoba koja na sudu može izjaviti da Stonehoverovi nisu prekršili red i mir i da nisu oni pucali na njega, zar ne? Bude li mrtav, neće moći biti saslušan i sve okolnosti biti će protiv mene i moje obitelji, pošto smo već jednom protjerali doseljenike s naših pašnjaka.

– Ja bih također mogla na sudu posvjedočiti da Stonehoverovi nisu krivi – reče Jill odlučno.

Zapanjen, stari kralj pašnjaka pogledao je u čudu i odmah zatim strese sijedom glavom.

– Vrlo vas dobro razumijem, djevojko, čak i bolje nego svoju vlastitu kćer Ysabel. Pravedni ste, želite mir i svjesni ste da je vaša obitelj zaigrala nepoštenu igru. Svjesno ste stali na stranu šerifa, ali ako on bude ubijen nećete moći svjedočiti na sudu. Stari Ben će vas već ukrotiti i pokazati vam kako se po njegovu mišljenju mora vladati jedna McKeenzieva!

On ušuti hrapava grla, a

Morgan Sunbow ga suspregnuto upita:

– Na što ciljate, Stonehover? Što hoćete od mene? Govorite! Brian kimne glavom.

– Povest ćemo vas sa sobom na ranč, Sunbow. Tamo ćete biti na sigurnom. Vi ćete imenovati Vancea Bracka svojim zastupnikom i dati mu...

– Ne, neću to učiniti! – prekine ga Morgan odlučno.

Pravo je na mojoj strani – polako i s naglaskom će Brian.

– Ako imenujem Bracka svojim zamjenikom, bit će to kao da sam vam dao lovačku dozvolu – objasni Morgan. – Oborit ćete se na McKeenziejeve i bezobzirno ih uništiti. Javit ću pismom u glavni grad a guverner će poslati ovamo odred državne policije.

– To će potrajati tjednima – progunda Stonehover.

– Pa što ako i potraje, čovječe? Što značedva ili tri tjedna? Glavno da ne uzimate oružje u ruke. Pravda će jednog dana dostići krivce, a to su McKeenziejevi. Pustite ih neka i dalje budu nesmotreni. Vrijeme radi za vas!

– Treba dakle da položimo oružje i...

– ...i da pričekate, Stonehover! Samo pričekajte!

Tada se Brian mrgodno osmjehne. Pristupi prozoru, otvori ga i vikne na ulicu:

– Frank! Jim! Bruce! Dovezite neka kola s dobrim oprugama i obložite ih obilno slamom! Uzimamo šerifa na naš ranč da

ga McKeenziejevi ne bi ovdje pronašli i ubili! Požurite!

Zatim se okrene u sobu.

— Nijedan napadnuti Stonehover ne pouzdaje se u zakon, prijatelju — progunda. — Dobro ćemo vas paziti, Sunbow, jer vi ste naš najdragocjeniji svjedok!

Podigavši ruku, upre prstom u djevojku:

— I vi ćete s nama!

— Išla bih i da me niste zvali — reče Jill odlučno, blijeda u licu.

Morgan Sunbow nije mogao ništa poduzeti. U ovoj gruboj igri on zaista više nije imao nikakvih aduta.

VIII

Te večeri Ben McKeenzie je okupljao svoju družinu i pri tome proživljavao divljačku radost indijanskog poglavice koji je predugo čekao priliku da može iskopati ratnu sjekiru. Dugo je čekao taj čas i sada nije brinuo. Mislio je samo na ostvarenje svojih želja.

Nije bio zabrinut ni kad je pomišljao na šerifa. Njegov najbolji čovjek, Lester Monk je, s još dvojicom prokušanih ljudi, krenuo u lov na predstavnika zakona. Nije sumnjao u to da Morgan Sunbow uskoro neće više predstavljati nikakvu opasnost za njega.

Njegova mala vojska okupljala se u jednoj uvali. Zapalili su vatru i pekli janjce. Tu su prije svega bili njegovi vlastiti ljudi preko tuceta revolveraša. Bili su to kojekakvi izgnanici i okor-

jeli prijestupnici koji su tko zna kako izbjegli zakonu i ovdje, u McKeenziejevih, našli utočište. Zateklo se tu i preko trideset pastira, ovčara koji su duboko mrzili govedare. Tu su mržnju usisali zacijelo zajedno s majčinih mlijekom.

Ali to nije bilo sve. U njegov ratni logor pridolazili su i drugi jahači.

Farmeri!

I oni su žestoko mrzili govedare budući da je Brian Stonehover bio svih tih godina osobito bezobziran prema njima. Zato su se i odazvali Benovu pozivu.

Bila je to prava mala vojska okupljena oko starog vode. Iz njegovih kola istovarivalo se oružje, dijelila se municija, loši su konji mijenjani za dobre. Poslije večere kružili su vrčevi s vinom.

Ocijenivši da je došao pravi trenutak, Ben stupi među ljude. Podigao je ruku i svi utihnuše. Čulo se samo pucketanje vatre i zavijanje kojota negdje daleko na pašnjacima. Ben McKeenzie se ogleda naokolo.

— Došlo je naše vrijeme — tada reče. — Sve nas su protjerali govedari, ali mi smo isto tako slobodni ljudi kao i oni. Mi imamo pravo na tu zemlju. Čuli ste što se dogodilo Maddenovima i šerifu koji im je pritekao u pomoć. Time su Stonehoverovi povrijedili zakon i postali razbojnici. Brianov nećak Donald Jackson pobjegao je iz zatvora i ubio jednog nemoćnog starca. Stonehoverovi su sada izvan

zakona, ali šerif leži na smrtnoj postelji i ne može ništa poduzeti za našu zaštitu! Došlo je vrijeme da sami sebi pomognemo. Nećemo čekati da nas Stonehoverovi napadnu već ćemo ih preduhitriti. Uхватit ćemo Briana jer on je taj koji izdaje naređenja svojim banditima! Protjerat ćemo njegovu bandu iz ovoga kraja, a njega staviti pred sud... pred naš sud! Mi radimo po zakonu jer smo prisiljeni na samoobranu. Moramo se zaštititi sami, budući šerif to nije u stanju i...

Prekine ga bučno odobravanje okupljenih ljudi. Osvjedočivši se tako da ih je dovoljno podstaknuo. McKeenzie dodaje još samo tri riječi:

— U sedla! Krećemo!

Njegov sin Wego privede konja i on se zadovoljno vine u sedlo. Uskoro će protjerati Stonehoverove sa ovih pašnjaka i tako ostvariti svoj davni san. O doseljenicima nije brinuo, uvjeren da će poslije lako s njima na kraj.

Vodio je svoju vojsku u noć samosvjesno, ne misleći na posljedice svojih djela. Bio je čvrsto uvjeren da će se kasnije lako izvući iz svih teškoća. Sada se konačno može osvetiti za svoj poraz, za jedno stado ovaca i za svog najstarijeg sina. Nitko ga za sve to neće pozvati na odgovornost jer je savezni zakon daleko, a ovdašnjeg je šerifa u mislima već otpisao, znajući da je na njega nahuckao svog najboljeg čovjeka.

Međutim, Lester Monk je sa svojim ljudima prekasno stigao u Diamond!

U međuvremenu su Stonehoverovi već odveli Morgana Sunbowa na svoj ranč. Lester Monk odmah postade svjestan značenja tog nepredviđenog događaja, a shvati i značenje toga što se Jill nalazila uz šerifa.

Saznavši sve to, Lester Monk se obrati svojim pratiocima:

— Moramo što prije otići na glavni ranč Stonehoverovih. Požurimo!

Pojahali su konje, jurnuli iz grada i nestali u tami.

Nad velikim Stonehoverovim rančem prostrlo se sanjivo spokojstvo tihe noći. Morgan Sunbow je dobro podnio prijevoz do grada. Gdje su ga smjestili u jednu od gostinjskih koliba, koja je stajala po strani od glavnih zgrada. Šerif je spavao mirnim i dubokim snom.

Jill McKeenzie se smjestila na klupu pred kolibom, uz otvorena vrata, tako da je mogla čuti Morganovo disanje. Iako je bila vrlo umorna, nikako se nije mogla smiriti. Odviše je u njoj bilo misli i briga, gorčine i bespomoćnosti. Jedino je mogla sjediti ovdje i bdjeti nad Morganovim snom. Obojica stražara, s puškama u rukama, povremeno su prolazila pored nje.

Jill McKeenzie se nemirno meškoljila na klupi razmišljajući da li je pravilno postupila i može li se opravdati pred svojom savješću. Činilo joj se da drugačije nije ni moglo biti. Nije osjećala nikakvu krivnju. Pri-

klonila se Morganu Sunbowu da bi ovaj put njenoj obitelji i spriječio jedno podlo nedjelo. Nije bila ni njena ni Morganova krivnja što je to završilo neuspjehom.

Jedan od stražara opet je prošao pokraj kolibe, zastao i zijevnuo. Potom se približi nekoliko koraka i zastane.

– Gospodice – obrati se djevojci, – valjalo bi da i vi malo prilegnete.

– Ionako ne bih mogla zaspati.

– Da, da... razumijem! Nikome se sada na ranču ne spava. Tamo negdje vani u noći bijesni pakao! Vjerojatno ni na ranču McKeenziejevih nitko ne spava.

Čovjek se zatim polako udalji, a Jill ostade nepomično sjediti u dobokoj sjeni uza zid kuće. Prolazili su sati. Odjednom se naglo trgne začudivši se što ni jedan od stražara više ne prolazi pokraj nje. Učini joj se nevjerojatnim da bi se oba muškarca zavukla u neki kutak ili čak u spavaonicu na počinak.

Jill nagoniski osjeti opasnost. Pažljivim pogledom zaokruži širokim dvorištem ranča. Sva zdanja i zgrade bacali su duboke i tamne sjene. Mjesec je neprekidno, kao izgubljen, lutao među mrkim oblacima i samo slabim svjetlom obasjavao okolicu. Koliba pred kojom je sjedila pružila je svoju sjenu nekih pet metra ispred nje.

Prostranim dvorištem razlijevala se mjesečina, ali ondje između mnogih zdanja i svuda naokolo prostrle se tamne sje-

ne. Nigdje nije bilo vidjeti svjetla, ali su sasvim sigurno žene Stonehoverovih ležale budne u svojim krevetima.

Jill se zagleda prema stajama i učini joj se kao da je tamo zamijetila neko prikriveno gibanje. Iako se u njoj rodila neka zlokobna slutnja još je vjerovala da će sada iz sjene izaći jedan od stražara i preći preko dvorišta.

Odjednom ugleda nekog čovjeka. Koraćao je polagano, gotovo oprezno, između staje i kovačnice i mirno se uputio prema dugačkoj spavaonici koja se nalazila desno od Jill, nasuprot glavnoj stambenoj zgradi.

Za koji trenutak čovjeka će obasjati puna mjesečina. Jill McKeenzie se skameni, užasnuta. Trenutna prepast oduzme joj misao i dah. Onaj čovjek tamo je Lester Monk!

Zabuna je bila isključena! Jill je predobro poznavala svog šurjaka. Taj izduženi, suhonjavi i dugonogi lik, to uvijek pomalo pognuto i vrebajuće držanje, te dugačke ruke i to klecavo savijanje koljena pri svakom koraku, sve je to nedvojbeno ukazivalo na Lestera Monka. Sagnuo je glavu tako da mu je široki obod njegova teksaškog šešira zasjenjivao lice, ali... to je bio on!

Povremeno je, vrebajući poput vuka, zvjerao oko sebe. Jill već pomisli da je otkrio, ali očigledno nije, jer nastavi ravno dalje. Stigavši do dugačke spavaonice za kauboje otvori jedna vrata i nestade unutra.

Jill se trgne iz obamrlosti. Skočivši na noge brzo se uvuče u kolibu, tiho zatvori vrata i pohita na prozor. Dok joj je pogled ponovo klizio preko dvorišta, odjednom joj dopre do svijesti da je Morganovo disanje utihnulo. Prije nego se dospjela okrenuti prema krevetu, začuje njegov miran glas:

— Što je, Jill? Nešto nije u redu?

Djevojka nastavi netremice osmatrati kroz prozor bojeći se da ne previdi trenutak kad će se Lester Monk ponovo pojaviti. Htjela je vidjeti kamo će poći poslije spavaonice. Tada ugleda uz vanjski zid štaglja još jednog čovjeka. Nije ga mogla prepoznati, no bila je uvjerena da je Lesterov čovjek. On dakle nije bio sam!

— Što nije u redu, Jill? — ponovo se s kreveta javi Morgan Sunbow. Glas mu je zvučao mnogo odlučnije nego prije. Mora da ga je san okrijepio.

Djevojka duboko uzdahne. Potom će mirno!

— Lester Monk je na ranču. Nije sam! Naših stražara nema nigdje. Vjerojatno su ih zaskočili i odstranili, i Lester sada pretražuje ranč. On traži tebe, Morg! Došao je ovamo da te ubije!

Izgovorila je to neprirodno mirno, ali vidno ogorčena. Istovremeno je uhvati bezgranični bijes.

— Taj ubojica! — promrsi Jill.

— McKeenziejevi su ubojice! Prezirem ih! Moj otac je poslao ubojicu za tobom, Morg. Mo-

ram te odmah skloniti oдавде!

Napregnuto dišući, Sunbow reče:

— Kad bih imao oružje...

— Ali ti nemaš oružja, a kad bi ga i imao ne bi se sada mogao boriti! Iza ovih koliba nalazi se šumarak. Mogli bismo se tamo prikriti u šikari i žbunju. Hoćeš li moći izdržati do tamo, Morg?

Nije odgovorio, i ona shvati da se on sada bori sa svojim ponosom. Čovjek poput njega nikada nije uzmicao, već se uvijek uspravno i hrabro suprotstavljao svakoj opasnosti. A sada bi trebalo da se kao ranjeni vuk krije u grmlju.

Lester Monk je upravo izašao iz spavaonice u kojoj nije bilo nikoga. Odjednom Jill odskoči od prozora. Pred njom je neočekivano izniknuo još jedan čovjek. On prođe mimo prozora, stiže do vrata kolibe i otvori ih. Budući da su se otvarala prema unutra prikrila su Jill koja je stajala pripijena uza zid kraj vrata. Čula je čovjekov isprekidan dah. Zacijelo se navirivao i osluškivao tamu prostorije držeći u ruci revolver spreman da zapuca svakog trenutka.

Sasvim sigurno nije mogao prodrijeti očima kroz mrak u kolibi. Jill suzdrži dah. Nije više čula ni disanje nepoznatog koji je očito napregnuto osluškivao. Ni Morgan Sunbow nije davao nikakva znaka života. Sasvim je nepomično i bez daha ležao na krevetu. Čovjek na vratima odjednom glasno otpuhne. Pod njegovom čizmom zaškripi pije-

sak. Promrmljavši nešto potihlo, izađe iz kolibe i zatvori vrata.

Jill lagano odahne. Bila je zahvalna sretnoj okolnosti da koliba nije imala prozora na strani okrenutoj mjesecini, a vrata su se nalazila u dubokoj sjeni, tako da ni tračak svjetla nije prodirao u prostoriju. Čovjek se morao osloniti samo na svoj sluh, a vjerojatno je već unaprijed odbacio pomisao da bi Stonehoverovi sklonili šerifa u neku malu kolibu. Sada je čvrsto uvjeren da se ranjeni šerif nalazi u glavnoj zgradi.

— Otišao je — šapne djevojka i ponovo pristupi prozoru. Vidjela je nepoznatog kako prolazi dvorištem i sastaje Lestera Monka. Ovaj domahne trećem čovjeku koji je čekao na uglu štaglja. Jill razazna da je taj čovjek naoružan puškom.

Lester Monk i čovjek što se sastao s njim, krenu prema glavnoj stambenoj zgradi. Popnu se uz tri stepenice na trijem.

Jill se hitro okrene.

— Moramo brzo odavde! Dvojica su ušla u glavnu zgradu, a jedan stoji prekoputa na uglu štaglja, s puškom u ruci. Krenimo, Morg!

Ona požuri prema njegovu ležaju i razabra da je Sunbow već ustao i odjenuo se. Činilo se da je opet malo ojačao i to je obraduje. Šutke mu pomogne navući čizme, pa opet pohita prozoru i virne napolje.

Lester Monk i njegov pratilac nisu bili na vidiku, ali je treći čovjek još stajao kod štaglja u pripravnosti.

Jill se dosjeti da će mjesecina rasvijetliti prostoriju kad bude otvarala mala stražnja vrata na kolibi. To će čovjek kraj štaglja zacijelo zapaziti. Pohitavši do kreveta dogradi vuneni pokrivač i zakrije prozor. Zatim se pipajući vrati k Morganu, nađe u mraku njegovu desnu ruku i položi je preko svoga ramena.

— Hajdemo — reče mirno.

Držao se na nogama bolje nego što je očekivala i trebalo je da ga samo lagano podupire. Ipak, bez njene bi pomoći zacijelo izgubio ravnotežu i teturao kao da je pijan. Stigavši do stražnjeg zida kolibe Jill oprezno otvori mala vratašca. Šarke su tiho škripnule. Puna mjesecina ih gotovo zaslijepi i Morgan se spotakne o prag. Jill ga krajnjim naporom uspije održati na nogama. Polako prođu omanjim vrtom, stignu do hrpe drva za loženje, obidu livadu s pobodenim kolcima za sušenje rublja i dohvate se staze koja je vodila na zapad prema obližnjoj šumi.

Zadihani, zastanu pod okrijem prvih stabala. Morgan se zdravom stranom tijela nasloni na jedno stablo dok ga je zrak bolno probadao u prsima. Jill bi najradije zaplakala i sav svoj jad istresla u noć. Njena srdžba i prezir prema ocu, kao i ostalim pripadnicima obitelji, narasli su do krajnosti.

Odjednom ona začuje tik ispred sebe frktanje konja i osjeti kako se Morgan skupio napet kao struna. Oboje zadrže dah. Čulo se tiho tapkanje kopita,

suškanje žbunja i ponovno lagano frktanje. Tad Morgan suspregnuto prošapta:

– Lester Monk i njegovi ljudi ostavili su ovdje svoje konje. Moramo to iskoristiti, Jill! Dođi!

Činilo se da je opet skupio dovoljno snage jer se kretao gotovo bez njene pomoći. Uskoro stigoše do konja. Životinje su strigle ušima i brektale, ali ih djevojka stade umirivati. Konji su znali taj glas jer je Jill mnogo jahala i često se zadržavala oko korala.

Žurili su da se što prije maknu odavde. Uz djevojčinu pomoć Morgan bez većih teškoća uzjaha konja. Olakšano je uzdahnuo kad se dobro smjestio u sedlu i uvukao noge u stremene. Jill isto uzjaši i oslobodi trećeg konja zadržavši njegove uzde u ruci. Ali prije nego što su krenuli na ranču odjednom izbije graja. Kroz noć zaori prodoran ženski glas:

– U pomoć! U pomoć! Prepad! Na ranču su razbojnici! U pomoć! Banditi su u kući!

U tu krik umiješaju se još dva-tri ženska glasa i gromki tutanj sačmarice.

– Hajdemo! – nestrpljivo će Jill.

Morgan je još oklijevao. Hala-buka na ranču odjednom naglo utihne, a potom odjekne grub i oštar glas Lestera Monka koji je prijeteci vikao:

– Proklete ženetine! Zapucao te li još jednom raznijet ćemo ranč na komade! Ovdje su prijatelji Allisterovih! Tražimo da

nam izručite šerifa! Gdje krijete tog junačinu?

Morgan Sunbow duboko uzdahne.

– Dobro... hajdemo – promrmlja.

Krenu stazom koja je vodila kroz šumu i postepeno zaokretala prema sjeveru. Nedugo zatim izađu iz šume i zagledaju se u prostranstvo pašnjaka pred sobom.

– Idemo na zapad – reče Jill. – Tamo su planine. Jesi li čuo, Morg? Lester je sebe i svoje ljude prikazao kao pripadnike Allisterove bande.

Morgan ne odgovori. Prenuvši se neglo iz misli reče: – Vraćamo se u grad!

– Ne, Morg! Ne! – vikne djevojka odlučno, otjera trećeg konja udarcem dlana po sapima, dojaha hitro do Morgana i istrigne mu uzde iz ruke.

Šerif nije imao dovoljno snage da joj se odupre.

– Samo se ti čvrsto drži za sedlo – reče ona mirno. – Pronaći ćemo u planinama skrovište i tamo se kriti dok ne ojačaš. Pogledaj, na svakom sedlu nalazi se puška, a bisage su dobro napunjene. Ovi ljudi su se pripremili za dugo traganje ili lov. Pođimo, Morg!

Nije se protivio i uskoro mu je zatrebala sva volja i snaga da se održi u sedlu. Poslije tri milje došli su do ceste i prešli je. Tada ugledaše jahača koji se pojavi iz uleknine u valovitom zemljištu. Bili su dobro vidljivi na mjesecini, pa jahač oštro zauzda konja i vikne:

– Tko je tamo?!

Jill McKeenzie izvuče pušku iz sedlane navlake. Na Morgana se nije mogla osloniti jer se šerif klonulo zanosio u sedlu i jedva se održavao pri svijesti.

– Tko je tamo?! – ponovi jahač pred njima oštrije i nestrpljivije. Mora da je bio prilično mlad momak jer mu je glas zvučao dosta piskavo.

– Ja sam Jill McKeenzie – odvažno reče djevojka. – Sa mnom je i šerif Sunbow.

Jahač se polako približi. Prepoznavši Jill vrati revolver u korice, zastane i uzbuđeno reče:

– U redu, gospodice McKeenzie! Čuo sam za vas i šerifa. Ja sam Stonehoverov kauboju. Idem na ranč da upozorim ljude. Naletjeli smo dolje na rijeci na McKeenzijeve i došlo je do žestokog okršaja. Učinilo nam se da smo ih natjerali u bijeg, pa smo pojurili za njima, ali to je bila stupica.

Momak prekine i grčevito jekne.

– Bilo je gadno – dahne zatim hrapavo. – Kad je Brian Stonehover pao s konja, nastala je još veća pometnja. McKeenzijeve su nas natjerali u rijeku i to tamo gdje su obale tako strme da su nam konji popadali jedni preko drugih. Sada se ostatak ljudi utvrdio u koritu rijeke ali većina je ostala bez konja. Vance Brack je preuzeo vodstvo. Budući sam ja još imao konja, poslao me na ranč da odvedem žene i djecu u šumu, da se tamo sakrijemo. Vance sma-

tra da se neće moći još dugo održati.

Momak htjede odjahati dalje ali ga djevojka hitro opomene:

– McKeenzijeve su već na ranču, kauboju! Tamo je Lester Monk sa dvojicom svojih ljudi. Glume, doduše, Allisterove prijatelje koji traže šerifa i sigurno su maskirani, ali to su McKeenzijeve! Nemojte tamo, kauboju, dok niste sigurni da je ranč opet slobodan!

– Hvala, gospodice – promrmlja jahač utučeno. – I sretno vam, šerife! Nadam se da ćete uskoro ozdraviti ili makar pozvati ovamo odred državne policije! Oh, danas sam pucao na ljude! Prolio sam tuđu krv! Zašto se sve to moralo...

Zagrcnuvši se, ušuti pun unutarnjeg jada i žestoko podbode konja.

Djevojka pogleda Morgana. Sjedio je gotovo sklupčan u sedlu i vjerojatno nije ni čuo mlađiceve riječi. Uzdahnuvši, Jill siđe s konja i lasom priveže šerifa za sedlo. Zatim opet uzjaši i krene dalje brzim kasom na zapad, prema planinama. U njoj je ponovo rastao strah i gotovo se pretvori u paniku. McKeenzijeve su dakle pobijedili Stonehoverove, a moćni Brian je pao u borbi. Bila je sigurna da su Lester Monk i njegovi ljudi već na njihovom tragu.

Noć je bila jasna i svijetla. Jill je hitala ostrim galopom ne obazirući se na ranjenika. Nije se zaustavljala sve dok se nisu dohvatili predgorja i ujahali u mračni kanjon.

IX

Grad Diamond je postao središnjom točkom okruga budući da se nekoliko važnih pravaca teretnog i poštanskog prometa sijeklo u tom čvorištu. Iz Diamonda provlačili su se i manji, beznačajniji putovi na sve strane prema tajnim skrovištima, logorima i zabačenim naseljima.

Zemljište okruga nudilo je bezbroj zakutaka i pribježišta. Bilo je mnogo samotnih staza i puteljaka znanih samo malobrojnim jahačima koji su se njima kretali prema tajnovitim odredištima.

Dakako, Stonehoverovi i McKeenziejevi nadzirali su prostrana područja krajine, ali ipak je tu, osim njih, živjelo i mnoštvo drugih ljudi. Cijelu su krajinu naseljavali izopačeni i progonjeni koji su u ovoj zemlji nalazili utočište i zaklone. Mnogi od pridošlica jahali su sami, drugi su se udruživali u grupe i okupljali bande.

Sada se i Ysabel našla na tim samotnim stazama. Naumila je pronaći Donalda Jacksona jer je to ovog trenutka bilo najvažnije. Dobro je poznavala kraj, pa se bez oklijevanja kretala pravo cilju. Cijela stvar joj se činila prilično jednostavnom.

Kamo bi mogao krenuti onakav čovjek kakav je bio Donald Jackson?

Nije se mogao vratiti Stonehoverima izgubivši naklonost svoga ujaka Briana. Mnogo je važnije bilo to da je pobjegao

zajedno s trojicom uhapšenika i da je iza njih u zatvoru ostao mrtav ključar. Već samo s tog razloga ne bi se Jackson više mogao vratiti kući. Čak ni njegova moćna obitelj ne bi mogla javno prihvatiti i štititi bjegunca osumnjičenog za ubojstvo. Ysabel je pretpostavljala da se Jackson još nalazi uz trojicu bjegunaca, i zato joj je cijela stvar izgledala jednostavna. Jackson je sada također spadao među progonjene i potražit će utočište, porazmisliti o nekim stvarima i sigurno uskoro donijeti neku odluku. Prije nego što padne ta odluka, Ysabel je željela biti uz njega da bi ga spasila od krivih i naglih zaključaka. Zbog toga je krenula ravno u Longrider Hole.

Čula je već mnogo o tom zabačenom i skrivenom mjestu. Nedavno je Brian Stonehover naredio da se pronade točan položaj tog naselja. Bilo je to u proljeće, poslije velikog okupljanja goveda. Tada se utvrdilo da je mnogo stoke ukradeno i krivnja se svalila na ljude iz Longrider Holea. Stonehover je htio sa svojim ljudima odjahati onamo i uništiti logorište, ali nije stigao to učiniti. Imao je suviše nevolja s McKeenziejevima i nije smio ostaviti svoje pašnjake nekoliko dana bez nadzora.

Bilo je podne kad je Ysabel izjahala iz tijesnog i vlažnog usjeka. S druge strane uske i dugačke zaravni ugledala je poznati otvor u stijeni. Odahne i učini joj se dobrim znakom što je odmah pronašla to mjesto.

Pred njom se pruži dugačak, stjenovit zid koji započinje negdje na sjeveru i proteže se preko deset milja na jug, da bi se tu utopio u jedrima moćnog planinskog masiva.

To je Longrider Hole.

Djevojka pojaše preko zaravni ravno prema tunelu. Svuda su se mogla vidjeti rastrkana goveda, ali nigdje jahača. Goveda su djelovala prilično divlje i odmah bi se razbježala kad bi se Ysabel približila. Nije razaznala žigove, ali sve je to bez sumnje bila ukrađena stoka.

Napokon stiže pred ogromnu rupu u stijeni. Izmetine konja i goveda ukazivale su da je put vrlo često korišten. Djevojka zastane i uzdigne pogled na kameni most ispod kojega je sada morala ujahati u polumrak goleme pećine.

Sputi pogled i ugleda pred sobom nepoznatog čovjeka koji je zacijelo izašao iz skloništa u stijeni. Suhonjav, prilično sijed i neobrijan, čovjek je hladnim i prodornim pogledom motrio djevojku. U ruci je nosio pušku.

– Jeste li zalutali, djevojko?

– Nisam! – odgovori Ysabel spokojno.

Čovjek kimne i zagleda se preko ravnice, odakle je došla Ysabel. Zatim se polako pokrene. Šepao je na lijevu nogu obilazeći u polukrugu njenog konja dok ne ugleda žig.

– Stonehover – reče suho.

– Djevojko, kakva vas je losa zamisao dovela na ovo mjesto?

– Tražim Donda Jacksona – objasni Ysabel mirno.

– Jeste li vi jedna od Stonehoverovih?

– Do vraga i Stonehoveri! Da, jesam! Hoću vidjeti Donalda Jacksona! Shvaćate li?

Čovjek ju je neko vrijeme zamišljeno promatrao.

– Svakako – reče zatim. – Mislim da shvaćam. No, prođete li kroz onu rupu stići ćete na jedno prilično šugavo mjesto. Ima tamo i nekoliko žena, ali te sasvim sigurno ne spadaju u vašu sortu! Kako ste pronašli Longrider Hole?

– Stonehoverovi već dosta dugo znaju za ovo mjesto – odgovori ona.

Čovjek opet zamišljeno kimne glavom.

– Pa dobro – promrmlja – upozorio sam vas. Donald Jackson je jučer prošao ovuda i naći ćete ga tamo. Ali ovo mjesto nije za vas premda je većina momaka odsutna i ništa se osobito ne događa. Ali gazda je ovdje.

Ysabel je mirno promatrala čovjeka. Znala je tko je gospodar Longrider Holea. Već je čula za Josuaha Ballarda.

– Gazda će zacijelo i odrediti, djevojko, da li ćete, i kada, opet moći odjahati iz ove rupe – doda čovjek polako i značajno.

Ysabel kimne i stisnutih usana ujaše pod svod goleme pećine. Topot kopita njene kobile odbijao se mnogostrukom je- kom od zidova spilje. Čuo se žubor vode. Morala je čak pregaziti i jedan plitki potok koji je izbijao iz usjekline s lijeve strane, hitajući zapjenušanim to-

kom preko pećine i nestajao u gotovo nevidljivoj pukotini zdesna. U polumrak tunela prodiralo je sve više danjeg svjetla i iza slijedećeg zavoja Ysabel se našla pred izlazom.

Ujahala je u široki kanjon stepenastih padina obraslih šumom. Njegovom sredinom ugnijezdilo se omanje jezero. Uz zapadnu obalu smjestile su se drvene kuće naselja, djelomično prikrivene i zasjenjene krošnjama divovskih stabala. Dobro utaban kolni put vodio je onamo, presijecao malo mjestance i vijugao dalje kroz kanjon.

Ysabel uskoro dođe do prvih drvenjara. Do sada je smatrala Longrider Hole beznačajnim razbojničkim logorištem sa nekoliko potleušica i korala, ali ovo je bio pravi mali grad, gotovo kao pola Diamonda. Zacijelo su tu osim izopćenih i progonjenih živjeli i drugi ljudi.

Na samom ulazu u grad stajala je kovačnica iz koje su odjekivali udarci čekića. Na drugoj strani nalazio se poveći štagalj iza kojeg su bile staje i nekoliko korala. Brvnare kraj kojih je prolazila dobro su i čvrsto izgrađene, a neke su imale i više od jedne prostorije. Većinom su se nalazile uz rub ceste.

Ysabel napokon stigne u središte naselja. Tu je stajao hotel sa restoranom, trgovinom i salunom u prizemlju te zgrade. Pod nadstrešnicom trijema stajalo je nekoliko stolica za njihanje, priproste i grube izrade.

Jedna od tih ljuljački bila je

osobito glomazna i čvrsta. U nju se uvalio ogroman čovjek koji se rashlađivao šarenom ženskom lepezom i tjerao muhe. Djevojka zaustavi konja i zagleda se u to brdo mesa. Bila je sigurna da to nije nitko drugi nego Josuah Ballard.

Čovjek ju je bezizrazna lica mirno promatrao i dalje se rashlađujući šarenom lepezom. Činilo se da nema namjere progoviriti pa Ysabel reče prva:

– Ja sam Ysabel Stonehover i došla sam da vidim Donalda Jacksona.

– To sam i pomislio – reče Josuah Ballard blago. Glas mu je zvučao ugodno i vrlo obrazovano. Ysabel još nikada nije čula čovjeka tako uglađena govora.

– Sjašite, gospođice – reče Ballard dobroćudno. – Davno je tome da su se moje oči radovale tako primjernoj ljepoti.

Ysabel posluša i prebaci uzde konja preko privežišta. Istog trena Ballard lagano pucne prstima, a na vratima hotela odmah se pojavi jedan čovjek. Bio je to Indijac s turbanom na glavi. Djevojci se sve to učini nestvarnim iako je, kao i mnogi drugi ljudi ovoga kraja, već čula za Ballardovog slugu.

– Sahib? – uputa gorostasni Indijac i nakloni se, ruku prekrštenih na prsima.

– Konj, Singh! Pobrini se za konja! To je plemenita životinja i zaslužila je hranu i krov nad glavom. Ti znaš, Singh, da su životinje bolje nego ljudi.

Indijac posluša bez riječi. Do-

hvativši konja za uzde povede ga iza kuće.

– Donald Jackson je u salunu – reče Ballard djevojci.

– Hvala – promrmlja Ysabel i htjede krenuti dalje kad začuje neki šum na vratima hotela. Okrenuvši se, ugleda Orsona Drakea, propalog odvjetnika i bivšeg suca u Diamondu. On se ledenim pogledom zapilji u nju i promuklo upita:

– Što radite ovdje, gospođice Stonehover?

– Ja se pitam što vi ovdje radite? – uzvratila Ysabel.

Josuah Ballard se potihom nasmije blagim smijehom. Odjednom se naglo uozbilji i potpuno promijenjenim glasom oštro i zapovjedno reče:

– Ne dosađujte dami, Drake! Gubite se!

Problijedivši, Orson Drake mučno proguta slinu. Onda se bez riječi okrene i nestane u hotelu.

– Taj Drake širi oko sebe neprijatan vonj – reče Ballard ponovo blagim glasom. – Mislim da ga neću još dugo podnositi u mom gradu.

Rekao je »grad«, ali Ysabel nije obraćala pažnju na to. Razmišljala je o tome što znači Drakeova prisutnost ovdje.

Činilo se kao da je Ballard sposoban čitati tuđe misli jer, kao usput, dometne:

– Taj Orson Drake je tako pokvaren da bi slijepom i gluhom psu ukrado posljednju kost. Prije nego što je došao u Diamond na jedvite jade izbjegao je vješalima u Kansas Cityju.

Tamo je krivotvorio neke dokumente i uradio gomilu drugih stvari koje jedan džentlmen nikada ne čini. U to vrijeme već odavno nije bio odvjetnik, ali se dobro snalazio sa zakonima pa su ga izabrali glupani u Diamondu za gradskog suca. Novi šerif ga je odmah prepoznao kao lupeža. Mora da je valjan momak taj Morgan Sunbow. Zato mu je Drake vjerojatno i podvalio oslobodivši uhapšeničke. No, ja vas zadržavam, a vi ste došli da vidite Donald Jacksona, zar ne, gospođice?

Ysabel htjede nešto upitati, ali pogledavši Ballardu u oči, radije prešuti pitanje. Okrene se i pođe duž trijema do ulaza u salun.

Prepravljen gornji dio nekih starih, raspadnutih kola služio je kao točionik u krčmi u kojoj su se nalazila tri stola i nekoliko klupa. Uski prolaz vodio je u susjednu trgovinu. Vonjalo je na jeftinu rakiju, kožu, dim, drvo i znoj, a u sve to miješali su se i različiti mirisi iz trgovine.

U uglu je sjedio čovjek. Glava mu je bila na stolu, pa se činilo da spava. Bio je to Donald Jackson. Uz šank je stajala šareno odjevena žena koja se široko otvorenih očiju zagledala u Ysabel i odmah upita:

– Jeste li vi ta Ysabel zbog koje se onaj blesan tamo truje jeftinim viskijem?

– Da, ja sam Ysabel – kimne djevojka. Na to zabavljajući u salunu pristupi do nje i zagleda joj se u lice.

– I ja sam nekada, prije tisu-

ću godina bila isto tako lijepa kao vi – reče gorko. – Često je život grublji i nemilosrdniji sa ženama nego s muškarcima. Što hoćete od njega?

Mahnuvši glavom prema Jacksonu, nastavi: – Pijan je kao cijelo indijansko pleme koje je uspjelo zarobiti tovar rumma. Prije nego što je zaspao, cmizdrio je kao stara baba i stalno ponavljao da je Ysabel za njega izgubljena i da mu je srce slomljeno. Mislim da taj čovjek ne vrijedi mnogo.

– Možda i ne vrijedi, ali ja ga volim i želim ga spasiti uzvratiti Ysabel gorko. – Želim biti uz njega i pomoći mu da postane muškarac koji će svoju sudbinu...

– Dobro, dobro – promrmlja žena. – Znam je te stvari. I ja sam jednom prije mnogo godina postupila ovako kao vi sada, ali nisam postigla ništa! Naprotiv! Ali možda moj čovjek nije vrijedio koliko Jackson, a niti ja koliko vi, Ysabel!

Ysabel ne odgovori nego pristupi Jacksonu i položivši mu ruku na rame blago ga prodrma.

– Idi do vraga! – promrmlja Donald zaplićući mamurno jezikom pa, zavalivši glavu na drugu stranu, stade hrkati.

– Izgledate prilično čvrsto, djevojko – obrati se zabavljajući Ysabel. – Ako ga zajedno podignemo, mogle bismo ga prenijeti u hotel i smjestiti ga u krevet.

Ysabel je iznenađeno pogleda.

– Zar biste mi pomogli?

– Naravno! Ja sam već prošla sve ovo što vi sada proživljavate. Možda ćete imati više sreće nego ja. To bi me radovalo.

– Hvala vam, zaista, gospodice...

– Ovdje me zovu Rose. Hajdemo, na posao!

Poduhvativši Donaldu svaka sa svoje strane, podignu ga na noge i prebace mu mlitave ruke preko ramena. Uskim hodnikom pređu iz saluna u hotelsko predvorje. Tu je sjedio Orson Drake koji odmah ustane i upita:

– Mogu li vam pomoći, moje dame?

Izvana se javi glas Josuaha Ballarda:

– Rekao sam vam, Drake, da ne dosadujete ovdje ljudima! Čujete li?! Singh! Hej, Singh! Pomogni damama!

Orijaški Indijac pojavi se odmah na vratima, uzme krupnog i teškog Jacksona na ruke i ponese ga uz škripave stepenice.

Orson Drake izađe na trijem, nemirno pogleda Ballarda i suspregnuto reče:

– Ja sada odlazim. Koliko vam dugujem za noćenje i opskrbu?

– Nećete vi nikuda, Drake!

– Kako?

– Ostat ćete ovdje, prijatelju! Još prije pet minuta bio bih zadovoljan da se otarasim vašeg smrada, ali sada vas moram zadržati, Drake!

Bivši odvjetnik se trgne i problijedi.

– Što sam vam skrivio, Bal-

lard? Već mi se od samog početka činilo da me ne trpите...

— Pa to je jednostavno — isceri se Ballard. — Taj Jackson došao je jučer s vama i odmah se na mrtvo opio. Do jednog propalog muškarca nije mi mnogo stalo. Ali, to se odjednom izmijenilo! Jedna poštena i dobra djevojka je stigla u Longrider Hole. Takvoj djevojci treba pomoći, zar ne?

— I što se to mene tiče? — progunda Drake.

— Ooooh — otegne Ballard — to je vrlo jednostavno. Ona ljubi Jacksona i nagovorit će ga da se sam prijavi zakonu jer ga želi sačuvati od propasti. Ali on će se plašiti, uvjeren da će ga objesiti jer je prilikom bijega ubijen stari ključar. Jadni Jackson ne može dokazati da nije ubojica i da je bježao naprosto iz straha jer je iz svoje ćelije vidio sve što se događalo. E pa, takvoj djevojci treba pomoći u spašavanju njenog ljubljenog!

— Što... što se... to mene tiče? — mucao je Orson Drake uzmičući polako od čovjeka koji je opušten i nepokretan ležao u stolici za ljuljanje.

— Ti si ubio šerifova pomoćnika — isceri se Josuah Ballard.

— Zato ću te zadržati ovdje. Stoj! Ne pokušavaj me izigrati. Ja sam doduše trom, ali mi je um vrlo okretan i bistar. Dobro sam upućen u sve! Ti si smrdljivi tvor i podlac, Drake. Kad te je šerif protjerao iz Diamonda oslobodio si uhapšeničke iz zatvora računajući da će bar Donald Jackson krenuti u lov na šerifov skalp i osvetiti kao i tebe! Čak si i dojahao s njim u moj logor, a sigurno si ga putem dobro nahuckao protiv šerifa! Ali moj vjerni Singh je čuo

kako te je Jackson u pijanstvu poslao do đavola. A i ona trojica Allisterovih momaka već su vas ranije napustila. Ti si ubojica starog ključara.

— Ne! Ne! — kriještao je Orson Drake.

Ballard ga ošine ledenim pogledom.

— Prije dva sata Jackson je to izbrbljao u mamurluku, a pijanci nikada ne lažu! Ja ću, uz to, pronaći i one Allisterove jahače koji će to potvrditi. Oh, kako će se samo djevojka radovati kad Jackson bude mogao dokazati svoju nevinost i odmah izručiti pravdi pravog ubojicu! Rado ću učiniti sve za jednu tako dobru djevojku iako sam ja osobno zla duša.

Ovješene vilice Drake je zurio u Ballarda kao da je pred njim neki bezumnik. Odjednom shvati da Ballard ne zbija s njim neumjesne šale nego da je to kruta i nevjerojatna zbilja.

Vrisnuvši prodornim glasom, odvjetnik nagne u trk nastojeći se dokopati koraka na ulazu u grad.

Nije pretrčao ni deset koraka kad zagrmi teški kolt i metak mu otkine petu sa čizme. On posrne i u padu udari glavom o potporanj nadstrešnice. Kad se ošamućen pridigao i pogledao Ballarda debeljko je već sakrio oružje negdje ispod svoje prostrane odjeće.

Hitac je razbudio uspavano mjesto. Muškarci i žene nagnuli su iz kuća, a Indijac Singh pojavi se na vratima hotela sa saćmaricom u rukama.

Josuah Ballard nemarno odmahne lepezom što je svima bio znak da nema razloga za uzbuđenje. Potom se obrati svom sluzi, pokazujući na Drakea:

– Singh, onaj čovjek ne smije napustiti Longrider Hole!

– Pouzdaj se u mene, sahibe!

Orson Drake promuklo opsjue i uputi se prema salunu. Naručivši viski povuče se u jedan kut prostorije gdje uzme ispijati čaše, razmišljajući zašto se Josuah Ballard tako neljudski ponio prema njemu. Do sada je uvijek spremno štiti i sklanjao bandite i lupeže. Nije, dakako, mogao znati da je Josuah Ballard ipak ostao džentlmen prema ženama.

X

Donald Jackson se dubokim i mrtvim snom oporavljao od pijanstva. Tako je protekao dan.

U neko doba noći zaspala je i Ysabel. Ljuljačka u sobi uz prozor bila je vrlo udobna i obilno postavljena jastucima. Izgledalo je da Josuah Ballard ima općenito veliku sklonost prema ljuljačkama.

Sunce je već zavirilo kroz prozor kad se Ysabel probudila. Djevojka ustane i protegne se. Pristupi umivaoniku. Hladna joj je voda prijala. Uskoro se osjećala čila i svježa. Jackson je još spavao. Šutke ga je promatrala. Začuvši tiho kucanje, pride vratima i otvori ih. Na hodniku je stajao Singh s poslužavnikom.

– Doručak za gospodu i gospodina – reče Indijac poluglasno. – Moj sahib poručuje da se smatra vašim prijateljem i zaštitnikom. Sve vaše želje bit će ispunjene!

– Hvala – promrmlja Ysabel i uzme poslužavnik, a Indijac zatvori za njom vrata. Djevojka postavi doručak za dvoje, a jak i ugodan miris kave učini da se napokon razbudi i Jack-

son. Trgnuvši se naglo iz sna, uspravi se bunovan u krevetu i zabulji u Ysabel koja je sjedila za stolom.

– Zdravo, Donald – progovori djevojka. – Požuri, jer će se kava ohladiti. Tamo na umivaoniku ima čak i britva za tvoje čekinje.

Potom se okrene i pride prozoru. Čula je kako šumno dahće. Malo zatim on reče:

– Do vraga, Ysa, što ćeš ti ovdje? Jesi li poludjela? Kako si saznala za ovo mjesto? Tko me je uopće dovukao u ovu sobu? I tko te je...

– O tome poslije – prekine ga djevojka. – Sada sam samo strašno gladna. Pravi džentlmen ne smije puštati djevojku da toliko čeka.

– Nisam ja nikakav džentlmen – gundao je on, ali ipak ustane iz kreveta, navuče čizme i ode do umivaonika.

Za to vrijeme Ysabel otvori prozor i nagne se van.

Bilo je još rano ujutro i nasele je mirovalo. Odjednom opazi dva jahača kako ulaze u mjesto. Jedan je kunjao u sedlu, glave tako nisko oborene da mu je brada dodirivala prsa pri svakom koraku konja. Drugog jahača Ysabel smjesta prepozna. Bila je to Jill McKeenzie.

Malo poslije prepozna i drugog jahača. Primijeti da je svezan za sedlo i da je jedva pri svijesti. Nije bilo nikakve sumnje da je Jill McKeenzie dovela ranjenog šerifa u Longrider Hole.

Jill je, bježeći pred Lesterom Monkom i tražeći neko skrovište izašla iz Wild Hillsa i poslije beskrajnih sati neprekidnog jahanja odjednom ugledala silnu

kamenu zidinu i golemu rupu u njoj.

Odmah je prepoznala Longri-der Hole i najprije se htjela vratiti. Ali jedan pogled na Morgana Sunbowa, koji se već satima besvjesno klatio u sedlu, izmijenio je njenu odluku. Vodeći njegova konja pojahala je prema pećini i ubrzo naišla na stražara.

— Pobogu — zapanjeno će čovjek, — što se to vani u svijetu događa kad same lijepe djevojke navraćaju ovamo?!

— Progone nas — reče Jill užurbano ne osvrćući se na njegove riječi. — Ovaj čovjek je ranjen i moram ga negdje skloniti. Ja...

— Josuah Ballard štiti i pomaže sve progonjene — prekine je stražar. — Samo jašite naprijed! Budući ste već tu moram vas ionako poslati Ballardu, a on će odlučiti što će poslije s vama i ovim čovjekom.

Dojahavši pred hotel Jill osjeti strah zureći u bezličnu tjelesinu u ljuljašci na trijemu. Sve je bilo isto onako kao jučer kad je stigla Ysabel. Jill je gledala Ballarda, a on je promatrao nju i klonulog čovjeka vezanog za konja. Nije prozborio ni riječi. Takav je bio njegov običaj. Tad Jill skupi svu hrabrost i reče:

— Potrebna mi je pomoć za njega, inače će mi izdahnuti u sedlu. Pomognite mi, gospodine Ballard!

— Vi me poznajete? Oh, zacijelo je na tisuće milja unaokolo poznato da Josuah Ballard nalikuje na morsku kravu ili morža. Zaista me se ne može pobrkati s drugim ljudima. Tko ste vi, djevojko? Oba konja nose žig McKeenzijevih.

— Ja sam Jill McKeenzie. Moj šurjak Lester Monk nas progo- ni da bi ubio ovog čovjeka.

— A tko je taj čovjek, gospodi- ce Jill?

Oklijevala je s odgovorom, zagledavši se u Ballardove oči. U njima nije otkrila nikakvu zloću nego samo duboku zamišljenost. Tada se ponosno uspravi u sedlu i reče:

— On je bolestan i umrijet će ako mu nitko ne pomogne.

Josuah Ballard se nasmiješi i mahne svojom lepezom.

— Sada znam — reče. — Do- bio sam noćas neke vijesti iz Diamonda. Ovaj čovjek je šerif Morgan Sunbow. Bio je ranjen i ležao je kod liječnika u Dia- mondu, a onda je došao Brian Stonehover i odveo njega i vas.

Jill kimne, duboko uzdahne, te kratkim i sažetim rečenicama ispriopovijeda kako se sve dogodilo. Nije više osjećala ni- kakav strah. Poslije kratke šut- nje Ballard upita:

— Ovaj čovjek vam dakle znači više nego vaša vlastita obitelj?

— Ja ga volim i moram ga spasiti.

— Zašto ga volite?

— Iz tisuću razloga!

— Recite mi samo jedan od njih!

— Volim ga. On nema prijate- lja u ovom kraju. Jedinog čovje- ka koji mu je možda bio naklon ubili su bjegunci iz zatvora. Sad ima samo mene i ja molim po- moć za njega jer je on čovjek kojega moraju poštovati i uva- žavati čak i ljudi izvan zakona. On je pravi muškarac, razumi- jete li, gospodine Ballard?

— Potpuno — odgovori de- beljko i kratko pucne prstima.

Singh izide na trijem i Ballard mu se obrati:

— On je bolestan, Singh. Po-brini se za njega! To je čovjek bez prijatelja, ali čovjek koji ima bezgraničnu ljubav jedne djevojke. Izliječi ga što prije, Singh, ti se u to razumiješ bolje od tisuću liječnika. Sjašite, gospodiце Jill! Ovdje ste u sigurnosti.

Jill se potpuno smiri osjetivši veliko povjerenje prema tom neobičnom čovjeku. Oči joj se jedva primjetno ovlaže.

— Hvala vam — odahne djevojka tiho.

— Hajde, hajde, nisam ja nikakav dobrotvor — progunda Josuah Ballard. — Nemojte me samo smatrati nekim dobrim čovjekom.

— Svejedno... ja vas veoma cijenim — prošapta Jill.

— Da, da, uvijek mi je stalo da me žene cijene i uvažavaju — promrmlja Ballard. — I ja sam nekada bio mlad i naočit. Voljela me je jedna djevojka, djevojka poput vas i Ysabel. Tada.

On se prekine i prijede dlanom preko lica.

— Dobro, dobro — zagunda potom, — to je moja stvar.

Indijac je u međuvremenu skinuo onesviještenog Morgana s konja. Zatim ga odnese u hotel. Jill klizne iz sedla i pođe za njim, ali prolazeći pokraj Ballarda zastane i čvrsto ga pogleda.

— Jedno znam — promrmlja.

— Sigurna sam da tada niste razočarali onu djevojku.

On se trgne.

Zakleo sam joj se da je nikada neću napustiti — reče tiho. — Mnogo smo putovali pa smo se tako jednom našli na brodu

putujući iz Francuske u Englesku. Brod je zapao u oluju i stao tonuti. U čamce za spasavanje najprije su ukrcali žene, ali June se nije htjela odijeliti od mene. Neprekidno mi je ponavljala kako sam se zakleo da je nikada neću ostaviti. Nisam je slušao nego sam je silom odnio od čamca i ukrcao je među ostale žene. Brod je zatim potonuo. Mene su spasili, ali čamac u koji sam ugurao June nisu više pronašli. Obrisavši ponovno dlanom lice zagleda se u Jill.

— Idite sad... hoću biti sam...

Djevojka se šutke udalji, ali je sada znala što je on osjećao prema ženama i da će ih uvijek i u svakoj prilici štititi.

Sve to promatrala je Ysabel s prozora i ponekad razabirala pojedine riječi ili čak rečenice.

Kad se opet okrenula, Jackson je stajao umiven i obrijan pokraj stola i uznemireno je promatrao.

— Zašto si došla ovamo, Ysa? Ranije, dok sam bio desna ruka tvog oca i neprekidno se trudio da ti se približim, otvoreno si me odbijala i prezirala. Doduše, nastojala si me izmijeniti i usmjeriti na drugi put, ali kad ti to nije pošlo za rukom, tvoj prezir postao je sve očitiji. Zašto si sada ovdje uz mene?

— Bez prijatelja si, a potrebna ti je pomoć — reče Ysabel odlučno.

— Kako bi mi ti mogla pomoći? Čak i kad bih to želio?

Ona ne odgovori. Sjedne za stol, naliže kavu u šalice i u oba tanjura stavi pržena jaja sa šunkom.

— Sjedni, Donalde — zatim ga pozove.

On posluša. Oni počnu šutke

jesti. Odjednom Jackson odloži nož i vilicu, zagleda se u Ysabel i reče oporo:

– Napustit ću ovaj kraj i odjahati tisuću milja daleko, ali prije toga ću se obračunati sa šerifom. Morgan Sunbow je kriv za sve ovo što me je snašlo!

– Opet krivo gledaš na stvari! – uzvratila Ysabel mirno. – Ja znam da me želiš, Donald, i mogla bih biti tvoja, ali prije nego oboje podemo zajedno, treba sve srediti kako valja. Ponajprije se moraš prijaviti zakonu i platiti svoj dug. Onda ćemo...

– Ali oni će me objesiti – prekine je Jackson hrapavim glasom. – Ja doduše nisam ubio Nucka, ali bih to morao dokazati. Za to trebam svjedoke koji zacijelo nisu toliko glupi da bi zbog mene otišli šerifu i dali se ponovo uhapsiti!

On spusti pogled na svoj tanjur. Odjednom više nije bio gladan. Dohvativši šalicu, ispije nekoliko gutljaja jake kave. Djevojka pričekala dok ne odloži šalicu, pa upita:

– Tko je ubio Nucka Setheru, Donald?

– Možda sam to zaista bio ja! – uzvratila on gorko.

– Ne, nisi ti! – uzvikne Ysabel. – Istina, prilično si otresit i bezobziran, ali nisi ubojica. Zar bih se ja nalazila ovdje da nemam povjerenja u tebe?

– Zaista mi vjeruješ?

– Vjerujem, Donald! Vjerujem da ćemo jednoga dana naći naš pravi put i biti sretni, ali sada to ovisi samo o tebi.

Jackson je neko vrijeme tupo zurio pred sebe, a onda se trgne i progovori:

– Netko se ušuljao u odjeljke s ćelijama. Kretao se sasvim ti-

ho, ali se čulo kako mu pucketaju zglobovi. Uzeo je ključeve i otvorio nam ćelije. Bio je to Orson Drake. Zatim je odmah nestao iz ureda. Kad smo izašli iz ćelija, nismo ga više vidjeli, a Nuck Sether je ležao na podu. Bio je već mrtav.

On predahne i obriše znoj sa čela.

– Nabavili smo konje i požurili iz grada. Drake nas je čekao iza posljednjih kuća. Jedan od Allisterovih momaka upita ga zašto je ubio starca. Drake se izgovarao da se Nuck tobože probudio i posegnuo za puškom i da mu nije preostalo ništa drugo. Allisterov ga je čovjek na to udarcem oborio iz sedla nazivajući ga bijednim propalicom i podlacom. Svi smo bili bijesni na njega i umalo ga nismo zatukli. Tada se rastadosmo. Pošao sam svojim putem, ali Drake je krenuo za mnom. Tako smo stigli ovamo u Lingrider Hole. Počeo sam se opijati, i takvog si me vjerojatno i našla.

Ysabel kimne i razmisli.

– Šerif Sunbow je također ovdje!

– Štooooo?! – uzvikne Jackson, poskočivši od stola. Djevojka mu ispriповijeda sve što je znala i zaključila riječima:

– Šerif je teško ranjen i nalazi se u opasnosti. Potrebna mu je pomoć, Donald. To je prilika za tebe! Pomogni mu! Izravnaj svoje dugove. I šćepaj Orsona Drakea! Tada se ni ostala trojica neće bojati da se pojave i daju iskaz. Tako će skinuti sa tebe sumnju za ubojstvo!

Tek što je zašutjela, otvore se vrata i Josuah Ballard uđe u sobu. Bilo je naprosto nevjerojatno kako se taj glomazni čovjek lako i bez napora kretao. Da

pod nije škripao i pucketao pod njegovom težinom, ne bi ga se uopće čulo.

— Već sam rekao da sam zla duša i nevaljao čovjek — mrmljao je Ballard ulazeći, — pa zato ponekad i prisluškujem na vratima. To je, doduše, sramotno, ali ponekad vrlo korisno jer čovjek poput mene valja da zna sve o svojim gostima. Upravo mi je stigao glasnik iz Diamonda i donio posljednje vijesti. Moji momci su zaista vrijedni i sposobni. Uvijek znam sve što se događa na dvjesto milja uokrug. Da, jadni šerif i Jill McKeenzie su također ovdje.

Ballard se okrene Donaldu Jacksonu:

— Zakon je stigao i u ovaj kraj. Jedan ga je šerif uveo, pa ako ga i ne uspije sprovesti do kraja, doći će slijedeći, a zatim i drugi. Momče, tu ti se zaista pruža prava prilika. Ni ti ni šerif nemate prijatelja, ali dvije predivne djevojke su za vas! Nikako ne bih želio razočarati te dvije djevojke i zato sam na vašoj strani. Inače, i ja prekidam svoje poslove i odlazim dalje na sjever kad mi se zakon suviše približi... Tako ću i sada odseliti dalje na sjever. Indijanski ratovi će uskoro završiti i ubrzo će Montana postati okupljalište izopćenih i prognanih. Tamo ću ponovo izgraditi naselje i biti im zaštitnikom.

Debeljko ušuti na trenutak, zatim se sagne i dva-tri puta lupne kažiprstom o Jacksonova prsa.

— Rat između Stonehoverovih i McKeenziejevih je završen — naglasi. — Stonehoverovi su potučeni, ali ni od McKeenziejevih nije mnogo ostalo.

Shvativši njegove riječi Ysabel tiho krikne. On je sažalno pogleda i kimne glavom.

— Žao mi je, djevojko, ali moji glasnici nikada ne lažu... Moćni Brian je mrtav, a ista je sudbina snašla i vašeg brata Billa. Zaista mi je žao. Vance Brack se s nekoliko jahača probio na ranč do žena i djece i pobjegao s njima u šumu. Sada čekaju zakon, da ih zaštiti. Ali i McKeenziejevima je osvanuo crni petak. Stari Ben i njegov sin Wego mrtvi su. Sada Lester Monk vodi McKeenziejeve. Uz njega su i doseljenici pa se on smatra glavnim u kraju.

Josuah Ballard kratko predahe, pa produži:

— Mislim da se Lester Monk sada boji još samo šerifa. Zasad je odgodio potjeru dok ne sredi prilike unutar obitelji, ali okomit će se na njega čim mu to vrijeme dopusti. On ne smije riskirati da ostavi Sunbowa na životu jer jedino šerif zna sve o uroti McKeenziejevih i samo on može objasniti doseljenicima tko je zapravo napao Maddena i zapalio mu kuću. Monk će sigurno na neki način saznati da je šerif ovdje i jednog će dana doći sa svojim revolverašima u ovo naselje. Dakako, poslije će tvrditi da je došao samo da razbije razbojničko gnijezdo u kojem su banditi držali šerifa kao taoca. Tvrdit će da su banditi za vrijeme borbe ubili šerifa. No nije toliko važno što će Monk poslije tvrditi, važno je da će doći ovamo.

— Što se to mene tiče? — upita Jackson. — Trebam li, možda, postati šerifov pomoćnik?

— Pa to i ne bi bilo tako loše! — naceri se Ballard.

– Sunbow me je gadno udesio, i sad kad je do vrata zaglibio, ja mu trebam pomoći? Nisam valjda šenuo!

– Zašto ga toliko mrziš? – predbaci mu Ysabel. – Pa što je drugo mogao učiniti? Što bi ti učinio na njegovom mjestu? Dobro, stao ti je na rep! Zbog toga si posramljen i naprosto si umišljaš da ga mrziš jer ti se to čini lakše i jednostavnije. Ali to je krivo, Donald! Mržnja vodi u propast, a ja te želim sačuvati od toga. Krivo ti je što te pobijedio, umjesto da pošteno podneseš poraz. Nije sramota ako te pobijedi bolji od tebe, važno je da ne izgubiš samopoštovanje!

– Već sam ga davno izgubio!

– Možda. Ali ga možeš ponovo zadobiti! Sunbow je u nevolji, bez prijatelja je i potrebna mu je pomoć. Zaboravi svoj poraz i pokaži mu da si spoznao svoje zablude. Pomogni mu!

– To je i moje mišljenje – promrmlja Ballard. – Osim toga, čim se probudi i malo dođe k sebi, možemo mu predvesti Orsona Drakea. Drake će mu priznati ubojstvo, a ti se, momče, time rješavaš svih nevolja!

– Drake će poricati, a ja nemam nikakvih svjedoka!

– Varaš se, momče – isceri se Ballard zadovoljno. – Poslao sam po onu trojicu s kojima si pobjegao. Logor Allisterovih nije daleko, a momci će doći kad ih ja pozovem. Imat ćeš svjedoke! Sastavit ćemo i zapisnik. Ali sve to neće koristiti ako se Lester Monk dočepa šerifa. Daka-ko da ćemo ja i moj valjani Singh učiniti sve što možemo, a pomoći će nam i nekoliko mojih prijatelja ovdje. No većina momaka otišla je već prije se-

dam dana sa stadom, a vraća se s puta tek za pet ili šest tjedana. Ako Monk dovede veću četvu, bit će gusto! Gledaj da se boriš na pravoj strani, Donalde, jer nećeš se tada boriti samo za šerifa nego i za sebe!

Napokon je Donald Jackson sve dobro shvatio. On kimne glavom.

– U redu – reče. – Sunbow me je uspio pobijediti i podrezati mi krila, ali možda će mi još dugovati svoj život. To mi se sviđa i to će mnogo toga izravnati.

– Moraš biti pravedan, Donald – reče Ysabel. – A gospodin Ballard nam je dobar prijatelj. Ni ti, a ni Sunbow niste više osamljeni!

– Oh – reče Josuah Ballard i ustane, – ja ne znam za prijateljstvo. Ne bih se ja ni miješao u sve to da ova dva momka nisu došla ovamo u pratnji dvojice tako hrabrih djevojaka.

Potom se brzo okrene i napusti sobu.

XI

Dva dana kasnije Morgan Sunbow se probudio iz dubokog sna. Tijelo i duh bili su mu odmoreni, pogled bistar.

Kad je Singh s poslužavnikom ušao u sobu, on se vidljivo zapanji pred pojavom tog neobičnog tamnog čovjeka iz neke daleke zemlje. Jill podmetne Morganu nekoliko jastuka pod leđa. Indijac pruži šerifu čašu s nekom zelenkastom tekućinom, a zatim stavi pred njega poslužavnik s doručkom i izađe iz sobe. Jill je zadovoljno promatrala Morgana koji je dobrim tekom prionuo jelu. Vidjelo se da je dobro podnio teško i naporno jahanje i da se brzo oporavlja.

Utaživši glad Morgan pogleda djevojku i upita:

– Gdje se nalazim?

Jill mu sve potanko ispričava. Na to će on:

– Jill, ti si zaista pravi drug! Raduje me što sam bio ranjen, inače bih možda morao ubiti tvog oca ili nekoga od tvoje braće. To bi nas zauvijek rastavilo. Jill, tvoja bol zbog gubitka tvojih najbližih sigurno je velika, a ja nemam riječi da te utješim. Ne mogu ti reći ništa što...

– Zar baš ništa, Morg? – ozbiljno će djevojka.

– Volim te, Jill.

– Jesu li to samo riječi zahvalnosti?

– Ne, Jill. Kad sam te one noći ugledao u svom uredu, čuo te govoriti i spoznao tvoju odvažnost, već sam te onda zavolio.

– To mi je dovoljna utjeha, Morg.

Čuo je samo te njene riječi, a onda ponovo zaspi. Mirno je spavao cijelu noć sve do izlaska sunca. Kad se probudio i doručkovao izgledao je kao preporođen. Dakako, nešto je oslabio, no opet je djelovao svjež. Poslije doručka Singh mu pregleda i previ rane koje su već sasvim zacijelile.

Malo poslije u sobu uđe Donald Jackson i stane uz krevet.

– Prijavljujem se šerifu – reče jednostavno.

Morgan ga šuteći promotri, tako da su se neko vrijeme natremitice gledali oči u oči. Tada šerif kimne glavom.

– Napokon ste sazreli u pravog čovjeka, Jackson. U vašim očima više nema mržnje.

– Ljudi griješe, i ponekad to i uviđaju.

– Čuo sam, Jackson, da je

Orson Drake ubio nesretnog Nucka Setherera?

Prije nego što je Jackson došpio odgovoriti začuje se glas Josuaha Ballarda koji istog trenutka otvori vrata i uđe u sobu.

– To možemo lako dokazati

– reče on. – Ovdje su trojica bjegunaca. Pozvao sam ih ova-mo da otklone sumnju sa Donaldalda i sebe samih.

Debeljko mahne rukom prema vratima, a na njima se pojave trojica bivših uhapšenika. Vidljivo su odahnuli osvjedočivši se da šerif zaista leži bolistan u krevetu. Vodili su i Orsona Drakea koji je, ugledavši Morgana Sunbowa, odmah počeo kriještati:

– Lažu! Sve je to laž! Žele mi natovariti na vrat ono ubojstvo! Ali ja to nisam učinio! Samo sam otključao ćelije! Ja to nisam učinio!

Prije nego što je itko stigao odgovoriti zatutnji iz daljine hitac.

To je bio signal. Josuah Ballard nevoljno uzdahne, sklopi svoju lepezu i mirnim glasom tiho objasni:

– To se javio stražar sa stjenovite zidine. Već dva dana sjedi iznad ulaza u tunel i čeka dolazak Lestera Monka. Taj hitac znači da nam gospodin Monk napokon dolazi u posjet. Stražari će ga neko vrijeme sprečavati da uđe u tunel, ali to će trajati kraće vrijeme. Bolje da gospodina Monka dočekamo ovdje.

– Monk će vam oderati kožu!

– piskavim glasom vrisne Drake.

Ballard ga pogleda i kimne glavom.

– Kako je to bilo s Nuckom Setherom? – upita blagim glasom poput mačke koja prede. –

Meni je zapravo sasvim svejedno jesi li ga ubio ili nisi, ali bih volio da to pitanje raščistimo budući da je jednoj predivnoj djevojci mnogo stalo do toga!

Orson Drake isceri svoje žute zube.

– Šerif će uskoro biti mrtav!
– zakriješti on.

– Dobro, Drake, gubi se odavde! – mahne Ballard glavom. – Slobodan si! Gubi se da te više ne vidim!

Drake se trgne, zapanjen. Na licu mu se vidjelo kako grozničavo razmišlja. Tada odjednom shvati i ponovo se trgne. Potom uzmakne k vratima i časkom zastane.

– Pa što sam drugo mogao – reče. – Morao sam ubiti Sethera kad se probudio i htio dohvatiti pušku! Eto, sad znate! Ali što vam to sada koristi?

Tada zalupi vratima i potrči niz stepenice.

Jedan od Allisterovih jahača izvuče revolver i htjede za njim, vičući:

– Taj nitkov neće gubiti vrijeme da si osedla konja! Uzet će jednog od naših što stoje pred salunom!

– Svakako! – isceri se Ballard. Odjednom se doimao veoma kruto i nemilosrdno. – Ali u mom gradu nitko ne smije nekažnjeno krasti konje. Ja pučam u svakog konjokradicu!

Pristupivši prozoru sagne se i pričekava. Odjednom oštro podvikne:

– Ostavi tog konja, Drake! Nije tvoj!

Odozdo odjekne piskavi glas:

– Nemam vremena! Lester Monk ne ostavlja za sobom živih svjedoka! Moram što prije odavde! Osim vas budala tamo

gore, svi su već pobjegli iz naseља!

– To nije tvoj konj, Drake! – ponovo vikne Ballard i povuče revolver.

Morgan Sunbow se oštro javi s kreveta:

– Jackson! Spriječite ga!

Donald Jackson se smjesta pokrene, ali bilo je prekasno. Ballardov veliki kolt odjednom zatutnji dva-tri puta uzastopce. Spremivši zatim oružje pod kaput debeljko se okrene u sobu.

– Htio je ukrasti konja, zar ne?! – progunda on.

Nastade tišina. Negdje u daljini zamirao je topot kopita i štropotanje teretnih kola. Djevojka i muškarci okupljeni u sobi znali su što to znači. Hitac je bio i ostalim stanovnicima Longrider Holea upozorenje da dolazi Lester Monk. Nisu ni malo oklijevali već su se odmah dali u bijeg.

Na vratima se pojavi Ysabel i uđe u sobu.

– Je li to on? – upifa uzbuđeno i pristupi Jill. Ova je uhvati za ruku.

– Da – reče Ballard. – Lester Monk dolazi!

Zatim se obrati trojici Allisterovih jahača:

– Sigurno se i vama žuri. Da, svi su već otišli samo smo ja i moj dobri Singh ostali. Samo vi idite, momci! Lester Monk će ovo naselje ognjem i barutom srazniti sa zemljom jer se želi po svaku cijenu dočepati šerifa, i pri tom neće za sobom ostavljati živih svjedoka. Odlazite stoga što prije odavde momci!

Trojica muškaraca se krzmajući zagledaju, a onda jedan od njih naglo upita:

– Slušaj, Jo, zašto se hoćeš boriti za šerifa?

– On je osamljen, a ova djevojka strepi za njega – uzvratiti Ballard mirno. – Ne pomažem njemu nego djevojci koja ga je polumrtvog dovela k meni. Inače bi joj sva ta muka bila uzaludna!

– Hej, i ja sam još tu! – umiješa se Jackson. – Ne mogu baš tvrditi da sam šerifov prijatelj, ali i ja ostajem ovdje!

– Dobro – naceri se Ballard, – ali tko će odvesti ove dvije dame? Da možda ne misliš, mladiću, da trebaju ostati ovdje i upasti u ovu gužvu? U hotelskoj staji su pripravna tri osedlana konja i ti ćeš, Jackson, odmah odvesti dame odavde! Mislim da je i gospođica Ysabel čula Drakeovo priznanje jer je on prilično glasno vrištao. Izvedi djevojke neopaženo odavde, pa ćeš imati dvije dobre svjedokinje i nikakvih briga kad ova-
mo stigne slijedeći šerif s pojačanjem!

– Mi se ne mićemo odavde!

– uzvikne Ysabel odlučno.

– Ostajemo ovdje! – pridruži joj se Jill.

Ballard odmahne glavom.

– Uvijek sam ugađao željama lijepih žena – osmijehne se turobno, – ali ovoga puta ne mogu! Odvedi ih odavde, Jackson... ili zaista ne shvaćaš u kakvoj su one opasnosti ako ih se Lester Monk dočepa?!

Jackson uzdrhti, ali prije nego što stigne odgovoriti javi se jedan od Allisterove trojke:

– Jo, bi li ti te dame povjerio nama?

Josuah Ballard razmisli trenutak zagledavši se u trojicu lupoža kojima je očigledno gorje-

lo tlo pod nogama. Malo je oklijevao, ali to je vjerojatno bila opet jedna od njegovih mnogobrojnih smislica jer jedan iz trolista hitro podigne ruku i zavapi:

– Tako nam svega što nam je sveto, Jo, kunemo se da ćemo dame sigurno sprovesti do najbližeg grada gdje se mogu obratiti zakonu. Kunemo se!

– Dobro, momci – progundala Ballard. – Povedite ih!

Ali obje djevojke odbiju poći. Tada im Ballard nestrpljivo podvikne:

– Do vraga, nemojte nam otežavati stvar! Što još hoćete, Jill? Sunbow je vašom zaslugom stekao prijatelje, i što još hoćete?! A vi, Ysabel? Sada je napokon Jackson postao onakvim kakvim ste ga oduvijek željeli vidjeti, i sada se možete ponositi njime. Do vraga djevojke, bježite napokon odavde. To što sada slijedi muški je posao! Hajde!

Na njegov znak Allisterovi momci obzirno i pažljivo dohvate djevojke koje su se još odupirale i izvedu ih iz sobe. Nedugo zatim odjekne topot njihovih konja.

Dok se Sunbow odijevao, u sobu uđe Singh sa sačmaricom u ruci. U drugoj ruci držao je čašu punu neke zelene tekućine.

– Popijte ovo, sahibe – reče Indijac Morganu. – To će vas održati svježim i jakim cijeli jedan sat. Ali znajte da ćete poslije toga spavati mrtvim snom i potpuno iscrpljeni više od dvadeset sati.

Pošto je šerif ispio neobično piće, Ballard zadovoljno kimne glavom:

– Bit će to odlična zabava! Hajdemo! Gospodin Monk i njegovi džentlemani samo što nisu stigli!

– Zašto mi pomažete, Ballard? – izreče napokon Sunbow pitanje koje mu je već duže vremena bilo na jeziku.

Ballard se zapilji u njega, a potom svrne pogled na Jacksona.

– Ako preživite ovo, momci, onda zapitajte vaše djevojke! One mogu bolje razumjeti kako se osjeća čovjek pod teretom krivnje što je nekoć svoju vlastitu ženu ostavio samu u nevolji iako se zakleo da je nikada neće napustiti!

Okrenuvši se, debeljko izade iz sobe i spusti se stubama koje su se ugibale i škripale pod njegovom težinom. Singh pođe za njim.

Jackson se zagleda u Sunbowa.

– Bilo je sasvim zgodno ovdje – odjednom će debeljko turbo. – Uskoro će sve biti razoreno i uništeno. Ali nije šteta... zakon je stigao i u ovaj kraj pa je vrijeme da se pomaknem još dalje prema sjeveru.

Morgan Sunbow odmahne glavom.

– Jo – reče, – ne vjerujem da ste se osobito teško ogriješili o zakon. Ali mislim da je vrijeme da mi napokon priznate zašto hoćete da se borite. Vidim vam na licu da jedva čekate da se sretnete s Lesterom Monk-om.

Ballard se trgne.

– Zar se to doista vidi? – progunda. – Pa, moram priznati da sam tog Monka sreo prije mnogo godina na jednom parobrodu na Mississippiju. Bila je to ploveća kartašnica, a on

je tamo bio namješten kao pazitelj i izbacivač pijanih i nepoželjnih gostiju. Imao sam dosta sreće u igri i dobio mnogo novaca. Kad sam kasno u noći išao na palubu da udahnem malo svježeg zraka, napao me Monk sa još dvojicom bitanga. Pucali su na mene, opljačkali me i bacili u rijeku. Ja ne znam plivati i utopio bih se da me nije spasio Singh skočivši za mnom. No sadašnji susret s Monk-om zaista je sasvim slučajna. Vjerujte mi, sada sam na vašoj strani jedino zbog tih sjajnih djevojaka.

Bučno otpuhnuvši zrak, obrati se zatim svome sluzi:

– Singh, uvijek si mi bio vjeran pratilac i najbolji prijatelj, i ja ti zbog toga zahvaljujem. Ali došlo je vrijeme da se rastanemo. Danas se ne trebaš boriti za mene. Vрати se u svoj zavičaj, Singh!

– Ne, sahibe – uzvрати Indijac grlenim glasom. – Pratio sam te na tvojim nemirnim putovanjima, kad nisi posjedovao više ništa na ovom svijetu što bi mogao voljeti i kad ti se nikakav cilj nije činio vrijednim da za njim težiš. Ali i sada, sahibe, ja ostajem uz tebe kao tvoj odani sluga kome si kao čovjeku poklonio svoje prijateljstvo.

– Tada ti kao tvoj gospodar zapovijedam da me napustiš i da se vratiš u svoj zavičaj...

– Ne, sahibe, ne mogu to učiniti.

Ballard zausti da nešto kaže, ali tog trenutka sva četvorica začuju potmulu, ali još uvijek prilično udaljen topog kopita nekoliko konja. Lester Monk je, dakle, sa svojom divljom četom prošao tunel i uskoro će biti ov-

dje. Nema više vremena za bavljenje osobnim stvarima.

Topot kopita odjekivao je sve bliže i glasnije.

Josuah Ballard se ispitivački zagleda u Morgana Sunbowa kao da posljednji put želi proniknuti u njegovo biće. Ono što je sada spoznao potpuno ga zadovolji. Položi Morganu ruku na rame, i reče smireno:

– Dobro je, Morg... već mi je Jill rekla da ste pravi čovjek. Možda sam i ja mogao ili trebao postati čovjek poput vas, ali ja sam klonuo i prepustio sudbini da me bez cilja nosi svijetom. E pa, Morg, dočekajmo sada gospodina Monka. Sigurno me neće prepoznati jer tada još nisam bio ovako gojazan, niti bradat.

XII

Ysabel i Jill proživljavale su teške i nesnosne trenutke zabrinutosti i straha. Što su se više udaljavale od naselja to jače ih je pritiskala neizvjesnost. Trojica pratilaca šuteći su jahali. Dvojica su vodila konje djevojaka privezavši ih uzicama za obluka svojih sedala.

Oni su također bili nezadovoljni, ali njihovi su osjećaji i misli dakako bili drukčiji nego u djevojaka.

To su bili opaki i poštenom svijetu nepoćudni momci, vinovnici mnogih nedjela, ljudi koji su živjeli od svojih revolvra na krivudavim stazama mračne strane zakona. Pa ipak, svaki je od njih sada razmišljao o sebi kao o izdajici nekog nepisanog kodeksa časti.

Nakon otprilike jedne milje sva trojica zaustave konje kao po nekoj tajnoj zapovijedi.

Jill McKeenzie naglo izusti molećivim glasom:

– Molim vas, pustite nas da se vratimo. Zar ne vidite da već jedva podnosimo naš strah od neizvjesnosti?

A Ysabel će grcajući:

– Oni su izgubljeni i nemaju nikakvih izgleda jer je Monk sigurno doveo sa sobom cijelu četu svojih revolveraša. Sunbow je još slab i bolestan. A Jackson, Ballard i njegov sluga nisu dovoljni da im se suprotstave. Molim vas, oslobodite nas i pustite da se vratimo!

Skinuvši s prsta dragocjen prsten, ona ga pruži jednom od trojice jahača.

– Možete dobiti za njega tisuću dolara, a vrijedi dvostruko. Dajte nam za tu cijenu slobodu i dvije puške! Pokušajte razumjeti da...

Dalje nije dospjela jer su sva trojica počela prigušeno psovati dok im je tamno rumenilo oblikovalo lice. Tada jedan reče suho:

– Tek sada sam shvatio Ballarda, momci! Nikada ne bih pomislio da ću se jednog dana boriti na strani šerifa iz čijeg sam zatvora pobjegao, ali sada to ipak moram učiniti! Moram se vratiti i stati uz njega. Ne mogu drukčije!

Naglim trzajem on okrene konja i htjede ga podbosti ostrugama. Tada jedan od njegovih drugova vikne:

– Stani, Jube! Čekaj!

Čovjek zastane i osvrne se, a ruka mu se spusti u blizinu revolvera.

– Samo me nemoj sada nazvati budalom, Charlie – zareži prijeteći. – Nije me briga ako je to baš i šerif kome ću pomoći! Cijenim i poštujem i njega i

sve one koji su ostali s njim. To su odvažni ljudi, a takvi imaju pravo na pomoć. Onaj tko napušta odvažne u nevolji, za mene je kukavica! A ja ne želim biti kukavica. Ne želim cijeli svoj život misliti na to da sam četvoricu hrabrih ostavio na cjedilu. Ja se vraćam!

I Jube žestoko mamuzne konja i dade se u trk kao da želi nadoknaditi sve ovo izgubljeno vrijeme u svom dosadašnjem ništavnom životu.

Njegovi drugovi razvežu krajeve uzica sa svojih sedala.

— Obećajte nam da ćete nas čekati ovdje dok ne dodemo po vas! — pripremiti jedan od njih.

— Vraćamo se u Longrider Hole da pomognemo vašim momcima koliko budemo mogli. Ali morate nam obećati da nećete srljati ni u kakve opasnosti!

Nijeme od uzbuđenja obje djevojke žustro zakimaju glavama.

Već slijedećeg trenutka ostale su same.

XIII

Između prvih koliba na ulazu u grad, Lester Monk zauzda konja. Iza njega postrojila se njegova četa u redu preko ceste. Poput vuka predvodnika Monk je zirkao prema naselju i zvjerao oko sebe, ali nije primijetio ništa što bi ga moglo uznemiriti. Samo je Morgan Sunbow stajao pred hotelom, a malo dalje od njega njihao se Josuah Ballard u svojoj ljuljački hladeći se lepezom.

— Dobro je, Sunbow i ja ćemo se napokon obračunati. Sunbow je sam, a Ballard će samo promatrati... nije lud da se bori za nekakvog šerifa! Drugih ljudi tu nema. Čini se kao da su svi

žitelji napustili naselje. Ali ako društvo ovdje misli da ću poštediti njihovu jazbinu, onda se varaju! Na posao, momci! Ovo mjesto treba uništiti do temelja!

Nekoliko jahača odmah sjaši i uputi se prema najbližim kolibama.

Lester Monk pojaše dalje, prema središtu naselja, a šest-sedam njegovih ljudi krene za njim. Jahali su polako, korakom, kao da je pred njima cijeli dan.

Napokon stignu pred hotel, zauzdaju konje i sjašu. Ostave životinje na drugoj strani ulice, koja jedva da zavrijeđuje to ime.

Hodali su preko ulice u širokom borbenom poretku, daleko razmaknuti jedan od drugog, iskusni u takvoj vrsti borbe. Iako se osjećaju sigurnima ne žele ništa riskirati. U međuvremenu su već počeli gorjeti prvi krovovi na početku naselja.

Lester Monk se zaustavi i nekoliko trenutaka zagleda se u Morgana Sunbowa koji se i dalje nemarno naslanjao na potporanj nadstrešnice. Uopće se nije primjećivalo koliko mu je taj oslonac nužan. Singhov čarobni napitak imao je doduše čudesno djelovanje, ali se Morgan ipak nije osjećao tako čvrsto kao da je zdrav.

Čekao je potpuno nepokretan, a zlokobni nagovještaj opasnosti i nasilja obavljao ga je poput hladne matice zapjenušane rijeke pune virova i brzaca.

Lester Monk se iscrpi ledenim osmijehom i obrati se Ballardu:

— Čuo sam već za vas, trbo-njo!

— I više od toga, prijatelju Monk... više od toga — uzvratí Ballard mirno. — Sreli smo se prije dobrih osam godina na jednom parobrodu, osamnaest milja nizvodno od Saint Louisa. Još imam u tijelu vaš metak, Monk. Od tog dana moje žlijezde više ne rade kako bi trebalo tako da sam poprimio ovaj novi izgled.

— Da? — iznenadi se Monk, — to ste dakle bili vi?!

— Upravo tako — odgovori Ballard.

— Kako je svijet malen, trbo-njo! A zašto ste još ovdje?

Ne odgovorivši na to pitanje Ballard mahne lepezom prema šerifu i promrmlja:

— Došli ste da mu uzmete skalp, Monk?

Lester Monk kimne glavom i zapilji se u Morgana Sunbowa. Zatim reče:

— Sunbow, zašti si ostao da me čekaš? I mi smo čuli hitac kojim vas je stražar upozorio. Zašto nisi pobjegao s ostalima? Ili ti je Ballard postao čak i prijateljem?!

Morgan Sunbow odstupi od potpornja i stane raskoračen kako bi se čvršće uravnotežio na nogama. Ruka mu se spusti nisko nad revolver. Preletjevši hitro očima po grupi iza Monka reče odmjereno:

— Monk, hapsim te zbog podmetanja požara, nasilja i napada na predstavnika zakona. Tvoj napad na farmere izazvao je oružani sukob između dvije obitelji koji se tragično završio.

— Sasvim točno, šerife — isceri se Monk. — Pa ipak, cijeli je ovaj kraj uvjeren da su farmere napali Stonehoverovi. Tada smo te samo ranili, Sunbow.

Danas ćemo gađati mnogo bolje!

Zatim pogleda Ballarda.

— Ti si budala! — reče.

— Znam — odgovori Ballard.

— Ti ne ostavljaš za sobom svjedoke. Uvjeren si da možeš biti siguran u odanost i šutnju svojih ljudi, ali... vjeruj mi, jednog dana oni će te ucijeniti i izdati!

Poslije tih riječi on polako ustane, odbaci lepezu i iz džepa kaputa izvadi cigaru. Pripaljujući je, zagleda se prema gorućim kolibama.

— Bilo je to sasvim prijatno mjestance — progovori zamišljeno. — Proveo sam tu mnogo lijepih trenutaka. Naravno, poslije ćeš tvrditi da su Stonehoverovi šurovali s nama i da su zato šerifa...

Josuah Ballard nije završio rečenicu. Kao nekom čarolijom, u ruci mu se stvori revolver. Bio je veoma brz. Ali Lester Monk nije dopuštao nikakvih iznenađenja. Bio je za tisućinku sekunde brži. Pogodio je Ballarda prvim hicem ali se glomazni čovjek samo malo zanese, ostane stojeći na nogama i uzvratí vatrom.

A onda nastade pakao.

Jer i Morgan Sunbow potegne svoj revolver. Da je bio zdrav i krepkiji sigurno bi bio brži i od Monka i od Ballarda. Ali ovako je tek kao treći izvukao oružje.

Našao se sam nasuprot cijelom Monkovom društvu. Monk i Ballar su bili zauzeti međusobnom pucnjavom i već po drugi puta pogodili jedan drugoga, ali su još stajali na nogama.

S druge strane ceste iskoči Jackson iza stabla. Ispustivši prodoran krik svrati na sebe pažnju dvojice Monkovih ljudi koji se odmah okrenu i zapucaju prema njemu.

Međutim, iza hotela pojavi se Singh i potrči u susret ostalim ljudima koji su bili zauzeti pretraživanjem i paležom kuća i koliba, a sada su, čuvši pucnjavu dotrčali na poprište borbe s revolverima u rukama.

Singh nije imao mnogo izgleda jer je njegova sačmarica imala skraćenu cijev i mali domet. Monkovi ljudi odmah shvate da ih Indijac namjerava zadržati i otvore vatru na njega. Nekoliko ga metaka promaši, a onda pogode dva, tri i četiri puta, i on padne licem u prašinu. Ali kad se napadači dovoljno približe, on se odjednom uspravi i ispali u njih obje cijevi sačmarice.

Gruba sačma nije doduše usmrtila nijednoga napadača, ali ih sve rani. Tako je napad zaustavljen jer je svaki bio sada zabavljan svojim ranama.

Singh se pridigne. Teturao je i jako krvario, ali ponovo napuni pušku i okrene se prema hotelu.

Tu je već sve bilo završeno.

Josuah Ballard ležao je nepomično na trijemu. Ispod verande prostro se Lester Monk licem o tlo. Desno od njega ležala su isto tako nepomično, dvojica njegovih ljudi. Još dvojica ležala su nauznak poprijeko ceste, oborena Jacksonovom vatrom, a preostala dvojica lakše ranjenih klečala su i grozničavom žurobom punila svoje revolvere.

Na drugoj strani ceste sjedio je Donald Jackson u prašini na-

slonjen leđima o stablo. I on je punio oružje.

Morgan Sunbow se uspravi uz stup nadstrešnice. Desna mu je ruka beživotno obješena niz tijelo, ali je revolver držao u lijevoj i polagano se zanoseći u hodu, sišao s trijema na cestu podviknuvši hrapavim glasom:

— Bacajte oružje, vas dvojica! Još imam dva metka za vas! Bacite oružje!

Obojica Monkovih ljudi naglo zastanu i zabulje se u šerifa. Vidjeli su da je pao i sada su zapanjeni što je ponovo na nogama. Vidjeli su ga i kako puca, pa znaju da su mu dva metka u revolveru potpuno dovoljna.

Trenutak su još oklijevali. Tada se začuje topot konjskih kopita. Cestom, poput olujnog oblaka prašine, nahrupe tri jahača vičući:

— Heej, šerife, evo i nas! Dolazimo vam u pomoć! Ništa ne brinite, šerife!

Morgan Sunbow odahnu. Dok su trojica Allisterovih jahača onemogućila i pokupila ostatak Monkove bande, on se uputi preko ceste Donaldu Jacksonu koji je krvareći sjedio na tlu i naslanjao se leđima o stablo.

— Kako ti je? — promuklo će Morgan.

— Pa, ako mi netko zakrpa te rupe, oporavit ću se sigurno prije nego ti — naceri se Jackson.

Morgan kimne glavom. Zatim se okrene i otetura natrag do hotela.

Tamo je Singh čučao pokraj mrtvog Ballarda.

— Bio mi je gospodar i prijatelj — reče Indijac Morganu. — Sada je mrtav. I ja umirem, sahibe.

Sunbow još vidje Indijca kako

se prevali na stranu, a onda se i njemu zacrni pred očima i on se sruši. Udarac o tlo nije više ni osjetio.

XIV

Prošla su četiri tjedna otkako je u ovom kraju čvrsto zavladao zakon. Iz glavnog grada je došao novi šerif i preuzeo Morga novu dužnost. Došao je i okružni sudac Flannaghan, a stigli su i poreznici, kako se to već događa kad nastaje jedno novo doba.

Jučer je u Diamondu održano dvostruko vjenčanje na kojem se okupilo mnogo ljudi. Bile su tu gotovo sve doseljeničke obitelji iz bliže i dalje okolice kao i velik broj mještana.

Nedostajale su jedino obitelji Stonehoverovih i McKeenziejevih. Svaka je obitelj poslala svog glasanošu koji su donijeli otprilike istu poruku:

„Čestitamo i želimo vam sreću, i očekujemo vas. Budući ste postali prijatelji, nećemo više ratovati. Ben McKeenzie i Brian Stonehover bili su neprijatelji i u tome je bilo sve zlo. Vi ste sada glavari obitelji vaših žena. Mi vas čekamo.“

Danas su oba vjenčana para odjahala iz grada. Morgan Sunbow ne nosi više zvijezdu jer nikada nijedan pripadnik jedne ili druge obitelji neće biti šerif.

Izvan grada oba su para na trenutak zaustavila svoje konje.

— Sada smo prijatelji, Morg — ozbiljno će Donald Jackson.

— Nastojat ćemo svim silama i utjecajem da se jednog dana i naše obitelji sastanu u prijateljstvu. Ali rijeka Diamont neka uvijek bude granicom za ovce.

— Bit će tako, prijatelju — odgovori Morgan Sunbow. — I ne

samo da smo mi prijatelji, i na-še će se žene družiti i paziti kao dvije dobre sestre. Nikad više među nama neće biti razmirica i razdora. Mnogo sreće prijatelju!

Mahnuvši jedni drugima rukama, odjašu svaki svojim putem.

McKeenzejevi su već čekali iza slijedećeg brežuljka. Jill ugleda mladog Toma McKeenzieja, svog mlađeg brata. Tu su bili još i Reb i Gilbert i Tim Meadow, nećaci pokojnog Ben-a. Svi su djelovali ozbiljno, podižući ruke na pozdrav.

— Ti si dakle sada naš vođa, Morg — reče Tom staloženo. — Dobro je, mi smo svi uz tebe.

— Onda će novo doba dobro započeti i donijeti nam mir i zadovoljstvo — uzvratu Morgan.

Jahali su šutke preko pašnjaka. Posvuda su pasle ovce. Morgan Sunbow nikada ne bi mogao povjerovati da će jednom uzgajati ovce. Ali on se znao prilagoditi. Okrenuo je glavu i pogledao Jill, a ona mu se blaženo osmijehnula.

S druge strane rijeke, iza jedne ukelnine u tlu, čekali su Stonehoverovi. Tu su Joe, Cligg i njihov šurjak Brett Pearson. Njihov je pozdrav također ozbiljan, a Joe Stonehover, stariji Ysabelin brat, mirno progovori:

— Ti ćeš nam, dakle, biti na čelu, Donald. To je u redu, nemamo ništa protiv toga. Hajdemo!

KRAJ

U PRIPREMI

Louis Masterton:
OSVETA

MAGAZIN – NAPETO ŠTIVO KOJE OPUŠTA!

cijena 30 dinara

LJETO '79

MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIČE

SF PRIČE

LJUBAVNE PRIČE

HITCHCOCK

WESTERN PRIČA

KRATKE PRIČE

STRIPOVI

SVAKOM ČITATELJU NA POKLON PO JEDNA
OD OVIH ZNAČAKA!

POTRAŽITE GA NA SVIM KIOSCIMA!